

UNIVERZITA JANA AMOSE KOMENSKÉHO PRAHA

BAKALÁŘSKÉ KOMBINOVANÉ STUDIUM

2015 – 2018

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Luděk Drmla

Zpochybňování holocaustu

Praha 2018

Vedoucí bakalářské práce Doc. Ing. Štefan Danics, Ph.D.

JAN AMOS KOMENSKY UNIVERSITY PRAGUE

BACHELOR COMBINED STUDIES

2015 – 2018

BACHELOR THESIS

Luděk Drmla

Denial of holocaust

Prague 2018

The bachelor Thesis Work Supervisor Doc. Ing. Štefan Danics Ph.D.

Prohlášení:

Prohlašuji, že předložená bakalářská práce je mým původním autorským dílem, které jsem vypracoval samostatně. Veškerou literaturu a další zdroje, z nichž jsem při zpracování čerpal, v práci řádně cituji a jsou uvádím v seznamu použitých zdrojů.

Souhlasím s prezenčním zpřístupněním své práce v univerzitní knihovně.

V Praze dne.....

Luděk Drmla

Poděkování:

Děkuji touto cestou panu Doc. Ing. Štefanu Daniscovi Ph.D. za cenné připomínky a odborné rady, trpělivost a ochotu při vedení mé práce.

Dále děkuji Židovskému muzeu Praha za pomoc při hledání literatury a neobyčejný přínos při psaní práce.

Anotace:

Cílem bakalářské práce je zevrubně popsat popírání a zpochybňování holocaustu.

Prezentace jak ověřených historických prací, tak práce autorů zpochybňujících holocaust.

V neposlední řadě popis několika vybraných soudních procesů na území ČR, které byly vedené proti lidem popírajících holocaust.

V poslední kapitole se práce věnuje empirickému šetření pomocí dotazníku na téma zpochybňování holocaustu. Cílem šetření je zjištění obecných znalostí ve vybrané věkové kategorii.

Klíčová slova:

Adolf Hitler, Antisemitismus, Genocida, Holocaust, Koncentrační tábory, Norimberské zákony, Rasismus, Romové, Šoa, Zpochybňování holocaustu, Židé

Annotation:

This bachelor thesis deals with the questioning and denial of the Holocaust.

The sources of the thesis are from verified historical works and articles by authors which denies the existence of the Holocaust.

Last but not least, a description of several selected lawsuits in the Czech Republic, which were conducted against people who deny the genocide.

In the last chapter, the thesis is devoted to an empirical survey using an online “Holocaust” questionnaire. The aim of the survey is to find general knowledge in the selected age category.

Key words:

Adolf Hitler, Antisemitism, Concentration camp, Genocide, Holocaust, Holocaust denial, Jews, Nuremberg laws, Racism, Roma, Shoah

Obsah

ÚVOD	8
I. VYMEZENÍ ZÁKLADNÍCH POJMŮ.....	10
1.1. Rasismus a jeho formy	10
1.2. Antisemitismus a jeho formy.....	10
1.3. Genocida.....	13
1.4. Holocaust.....	14
1.5. Šoa.....	17
II. PROJEVY HOLOCAUSTU.....	18
2.1. Koncentrační tábor Terezín	20
2.2. Koncentrační tábor Mauthausen.....	22
2.3. Koncentrační tábor Dachau	23
2.4. Koncentrační tábor Osvětim.....	24
III. ZPOCHYBŇOVÁNÍ HOLOCAUSTU.....	24
3.1. Co je nejčastěji zpochybňováno	28
3.2. Jednotliví zpochybňovači holocaustu.....	29
3.2.1. David John Cawdel Irwing.....	29
3.2.2 David Leslie Hoogan.....	31
3.2.3 Paul Rassinier	33
3.2.4. Adam Benjamin Bartoš	35
3.3. Soudní případy	36
3.3.1 Tomio Okamura	38
3.3.2 Adam B. Bartoš	39
3.3.3. Erik Sedláček.....	39
3.3.4. Libor Budík	40
IV. EMPIRICKÉ ŠETŘENÍ.....	41
4.1. Příprava výzkumných otázek	41
4.2. Realizace empirického šetření.....	45
4.3. Interpretace výsledků empirického šetření	46
ZÁVĚR.....	47
SEZNAM POŽITÝCH ZDROJŮ.....	49

ÚVOD

Holocaust je jedním z nejhorších mezníků evropských dějin první poloviny 20. století. Tato práce se zabývá popisem a analýzou událostí, které vedly či dopomohly k vyhlazování židovského, ruského, polského i romského národa a dalších. Snaží se osvětlit některé zásadní body nacistické ideologie s tím související. Jsou zde obsaženy také základní informace týkající se antisemitismu a rasismu tak, aby bylo možné téma popírání holocaustu správně pochopit. Dále je zde poukázáno na hlavní představitele, kteří za genocidou stáli a značný důraz je kladen také na vysvětlení principu fungování koncentračních a vyhlazovacích táborů i plynových komor. Je zde také naznačeno, jakým způsobem je vnímán holocaust dnes, či kde tkví kořeny dnešního antisemitismu a neonacismu. Jsou zde nastíněny konkrétní vývojové etapy skupin, které holocaust ustavičně a neústupně odmítají a dokonce popírají. Práce se zabývá hlavními popírači holocaustu, jejich argumenty, kterými se snaží zpochybnit historické události, které druhou světovou válku provázely.

Cílem práce je osvětlit čtenáři, jak nebezpečné jsou názory popíračů holocaustu, které jsou v posledních letech stále častěji slyšet a jaká je jejich společenská nebezpečnost, zvláště pro mladou generaci, která je velmi lehce ovlivnitelná médii.

V práci se zaměřím na osobnosti, které jsou úzce spojeny s popíráním a zpochybňováním holocaustu. Tato konkrétní část bude uchopena tak, aby byl čtenář seznámen s několika pohledy na téma popírání holocaustu. Jak z pohledu historika, laika, ale i člověka, který v koncentračním táboře byl. Jednotlivé osobnosti budou čtenáři představeni i v jejich osobním životě aby bylo jasné, jak se jejich osobnost formovala a jakou cestou se ke svým názorům dostali. Je to zcela jistě velmi důležitý faktor, protože je důležité abychom věděli, čím člověk prošel, protože každá zkušenost člověka ovlivní a alespoň minimálně změní jeho názor.

Autor se v práci chce zaměřit na soudní procesy, které jsou vedené proti popíračům holocaustu. Takových procesů je sice po celém světě celá řada, ale práce se zaměřuje na asi nejznámější soudní proces proti Deborah Lipbstath a jejího nakladatele Penguin Books, které žaloval David Irving za urážku na cti. V dalších částech se práce zaměří na soudní procesy, které se odehrály v České Republice, protože i u nás je popírání holocaustu postaveno mimo zákon a tak chci představit na jakém základě, zde byly případy stavěné a jaká byla jejich skutková podstata a rozsudek.

Praktická část má za cíl zmapovat a vyhodnotit názory na holocaust především mé generace. Jeho zpochybňování a právní postihy popírání holocaustu a jeho dopady na společnost. Autor se zaměřuje na lidi ve věku 18-33 let, kteří jsou v produktivním věku, sledují veškerá media a především mají prarodiče, kteří druhou světovou válku zažili a mohli svým vnoučatům poskytnout pohled do časů, které zažili. Jistě velmi zajímavá bude i následující generace, které je teď do 18 let, která je již zásadně ovlivněná moderní dobou, toto téma, ale přenechám jinému autorovi.

Práce jako celek má pak nabídnout jakýsi vhled do problematiky, která je v dnešní době mnohdy brána na lehkou váhu, či je opomíjena celkově. Toto je však poměrně znepokojující, neboť jde o mezník, ve kterém zemřely milióny lidí, a proto by se na něj nemělo zapomínat. Naopak je nutné jej znovu předkládat, aby nedošlo k ničemu podobnému v budoucnosti.

Hlavním cílem ovšem je představení názoru popíračů, jejich argumenty a zdroje, o které se opírají, tak ale i historiků, kteří se holocaustem zabývají a jejichž názory a práce jsou obecně přijímány jako objektivní. Musíme tedy posoudit tyto dva rozporuplné názory a zhodnotit odpovědnost názorů popíračů holocaustu.

I. VYMEZENÍ ZÁKLADNÍCH POJMŮ

1.1. Rasismus a jeho formy

Rasismus je ve společnosti silně zakořeněn. Je to v podstatě jedna z lidských vlastností, která se rozvíjela po mnoho staletí. Tzv. bílá rasa se obecně nadřazovala, nad ostatní rasy kvůli své údajné nadřazenosti, která plynula z technického pokroku, vzdělanosti a vyspělosti společenských hodnot. Nemůžeme ovšem tvrdit, že se rasismus začal projevovat až s prvními koloniemi, ale faktem je, že bájní spartané využívali obrovské množství otroků, které zajali při bitvách a neměli nárok na svobodu. Tudíž se spartané nadřazovali ostatním rasám a je známá i separace vlastních novorozenců, které by jejich řady ohrožovali a tím v podstatě svoji rasu znečišťovali.

Asi nejvíce zapůsobil v oblasti rasismu Joseph Arthur de Gobineau, který napsal *Esej o nerovnosti lidských ras*. Jako francouzský diplomat procestoval celý svět a v rámci jeho vlastních zkušeností sepsal tuto esej, kde pojednává o jednotlivých rasách. Rasy Gobineau rozděloval podle barvy kůže, inteligenci, tělesné rozdíly a další. Jako nejvýznamnější zde vidíme rasu bílou a jejím protikladem je rasa černá.

1.2. Antisemitismus a jeho formy

Pojem antisemitismus jako takový značí nenávist a antipatie k Židům, která je známá již více než 2000 let. Tato problematika se pojí s hromadným vyvražďováním příslušníků židovského národa a vyvrcholením je mimo jiné i výše zmiňovaný holocaust. Pojem antisemitismus však není příliš starým pojmem. Otázka, kterou si možná mnoho lidí v souvislosti s antisemitismem klade je, proč jsou zrovna Židé terčem posměchu, šikany a nenávisti či vraždění. Jednou z teorií je, že jde o čirou závist, neboť Židé byli vždy schopní obchodníci a podnikatelé, což znamenalo, že byli také bohatými lidmi. Další, jiná teorie říká, že společnost si prostě jen nutně potřebovala najít obětní beránky, tak, jako tomu bylo ve všech jiných společnostech. Proč jsou těmito beránky právě Židé, však teorie neobjasňuje¹.

¹ BLODIG, Vojtěch. *Terezín „V konečném řešení židovské otázky“ 1941-1945: Průvodce stálou expozicí Muzea ghetta v Terezíně*. Praha: Oswald, 2003. s. 11

K pojmu antisemitismus se váže také pojem genocida. Je nutné jej osvětlit, aby dokázal čtenář lépe pochopit problematiku jako celistvý problém. Genocida je stejně jako antisemitismus a holocaust spojován primárně s událostmi druhé světové války, avšak je nutno říci, že genocida probíhala již mnohem dříve, ale také po válce. Namátkou můžeme zmínit např. genocidu ve Rwandě nebo Srebrenický masakr, což jsou svou povahou činy genocidy, které však svou povahou spadají do novodobých dějin a skončily až na konci 20. století, tedy mnoho desítek let po druhé světové válce. Pojem genocida je nutné chápat v celé své komplexnosti a návaznosti na celé dějiny, nikoli jen na dobu druhé světové války, jak je tomu např. u pojmu holocaust. Navíc je nutné zmínit, že genocida se netýkala pouze Židů, nýbrž i Poláků, Romů, homosexuálů, tělesně i mentálně postižených a také např. Rusů².

Asi nejznámější a nejrozšířenější je antisemitismu náboženský. Vychází z příběhu o umučení Ježíše Krista, kdy měl být Kristus zrazen Židem Jidášem Iskariotským a následně ukřižován. Tento příběh je obecně přijímán a většina věřících se přiklání k jeho pravdivosti. Pokud se na příběh podíváme optikou dnešního světa, musí nám být jasné, že pokud je nějaká skupina lidí utlačovaná 100 let, jistě to zanechá silné stopy v náladě celé společnosti. Pokud je skupina pronásledována, utlačována, diskriminována a zabíjena 2000 let, tak je tato nenávist velmi silně zakořeněna a změnit pohled na Židy z pohledu křesťanské církve je v podstatě nemožné. Tento fakt byl navíc posílen filmem „*Umučení Krista*“, který Papež Jan Pavel II okomentoval slovy „*Je to, tak jak to bylo*“³.

Náboženský antisemitismus se ovšem objevuje velmi často i v řadách Arabů. Nevraživost mezi Araby a Židy je starší, než Bible. Ovšem ubírá se zcela jiným směrem, než jak tomu je u křesťanů. Oba národy jsou podle Bible syny Abrahámovými a právě zde začíná rozpor. Podle historiků vznikla z nevraživosti mezi syny, jelikož měli oba jinou matku. Navíc spory ještě více rozdmýchávají debaty o tom, který ze synů Abrahámových byl ten zaslíbený, jestli Izák, nebo Izmael. Jejich nepřátelství ovšem bylo tolerováno, protože po celou dobu žili

² MACHALOVÁ, Tatiana. *Lidská práva proti rasismu*. Vyd. 1. Brno: Doplněk, 2001. s. 87

³ *Umučení Krista v historické perspektivě: Kontroverzní film dorazil do českých kin* [online]. www.holocaust.cz, 2011 [cit. 2018-01-31]. Dostupné z: <https://www.holocaust.cz/zdroje/clanky-z-ros-chodese/ros-chodes-2004/kveten-7/umuceni-krista-v-historicke-perspektive/>

v podstatě vedle sebe a navzájem nedocházelo k velkým střetům. Největší vlnu nevole ovšem vyvolal vznik státu Izrael na území Palestiny posvěcený OSN. Od té doby se oboustranná nenávist výrazně prohloubila.⁴

Rasový antisemitismus je naproti tomu relativně mladým a vznikl koncem 19. století. Ten se vyznačuje přesvědčením tím, že jde o rasovou odlišnost Židů od ostatních obyvatel, čímž měly být vysvětleny nenávistné útoky, perzekuce a pronásledování. Byli obviňováni z příživnictví a parazitování na národech hostitelských⁵. Vycházel tedy z antisemitismu náboženského a zasáhl prakticky celou Evropu. Své uplatnění našli antisemitisté v různých politických stranách, které jim poskytli dostatek prostoru s vidinou politických úspěchů.⁶

Levicový antisemitismus je v podstatě umírněná forma rasového antisemitismu. Je často spojován s lidmi, kteří například zastávají významné pozice, nebo lidmi dostatečně jazykově a intelektuálně vybavenými. Navíc je velmi rozšířený napříč sociálními i společenskými vrstvami. Levicově smýšlející antisemité odmítají veškeré formy rasismu a sami se považují za lidi s kritickým pohledem. To jim ovšem nebrání ve vymýšlení konspiračních teorií o zapojení Židů do finančních machinací a ekonomických krizí. Není určité náhodou, že po každé ekonomické krizi se počet levicových umírněných antisemitů mírně zvýší.⁷

Pravicový antisemitismus má svůj základ v 70. letech 20. století, kdy převládal názor, že Židé dostali svůj stát a tudíž by neměli váhat a co nejrychleji se tam odstěhovat. Přitom ovšem nikdo z nich nevidí jak silně je židovská kultura zakořeněná v Evropě. Ovšem tento typ sociální fobie již ze společnosti pomalu mizí spolu s nesnášenlivostí rasové diskriminace, kterou pravicoví antisemitisté

⁴ *Proč se Židé s Araby/muslimy navzájem nenávidí?* [online]. www.gotquestions.org [cit. 2018-01-31]. Dostupné z: <https://www.gotquestions.org/Cesky/Arabi-Mulimove.html>

⁵ KRYL, Miroslav. *Rasismus, antisemitismus, holocaust*. Ústí nad Labem: Filozofická fakulta Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, 2011. s. 103

⁶ Tamtéž. s. 103

⁷ LÉTALOVÁ, Alena. *Podoby antisemitismu v současnosti*. Brno, 2010. Diplomová práce. Masarykova Univerzita Brno. Vedoucí práce Mgr. Lenka Gulová PhD. S. 36

zastávají. V současné době je mnohem nebezpečnějším fenoménem právě zmíněný levicový antisemitismus.⁸

1.3. Genocida

Odborná literatura genocidu označuje jako nejvyhrocenější formu agrese a agresivity vůči určité skupině lidí, která vede k její likvidaci. Mezi léty 1941 a 1945 bylo zabito cca 5 miliónu Židů, a to bez rozdílu věku, pohlaví, náboženského vyznání, orientace, jen proto, že byli nacisty označeni za nepřátele říše. Jiná definice genocidu popisuje jako plánovité vyvražďování určité etnické, společenské, náboženské, národní či jiné skupiny osob. V případě nacistické genocidy však šlo také o něco dalšího. Pokud tuto genocidu porovnáme např. s některou z dalších (příkladem může být genocida Arménů) zjistíme, že v případě Arménů šlo „pouze“ o snahu vyštvat konkrétní národnost z určitého teritoria, kdežto v případě nacistů zde byla přítomna také velice silná ideologická stránka věci. Tato ideologie se zakládala na vyhroceném nacionalismu, rasismu a antisemitismu. Taktéž aspekty druhé světové války přinesli této zvrácené ideologii mnohé argumenty a příležitosti. Ve všech i mnohých dalších genocidách je zarážející právě lhostejnost okolí, což lze ale při bližším zkoumání historických událostí v pozadí lehce vysvětlit. Druhá světová válka totiž „přehlušila“ veškeré utrpení těchto lidí a široká veřejnost tak tyto problémy neviděla nebo je dokonce vidět nechtěla. Speciální „postavení“ měly při hromadném vyvražďování ženy porobených národů, neboť ty na jednu stranu značily hrozbu v podobě možného rozmnožování se, jako nositelky života, avšak na druhé straně byly používány jako stroje na „výrobu“ dětí, které byly vychovávány dle nacistických kodexů⁹.

Můžeme říci, že holocaust je druh genocidy, který svými znaky splňuje právě toto zařazení do oné kategorie. Nutno však podotknout, že je tady několik stěžejních faktorů, jimiž se od genocidy jako takové holocaust značně liší. Zaprvé v ideologii holocaustu jsou jakékoli pragmatické ohledy pouze okrajové oproti genocidě jako takové, kde hrají poměrně významnou roli. Holocaust měl dále globální dosah, můžeme dokonce říci, že šlo o jakýsi univerzální postup, kdežto ostatní genocidy

⁸ *Pravicový anisemitismus už nehrozí. Levicový ano* [online]. Česká pozice, 2014 [cit. 2018-01-31]. Dostupné z: http://ceskapozice.lidovky.cz/pravicovy-antisemitismus-uz-nehrozi-levicovy-ano-f80-/forum.aspx?c=A141003_124200_pozice-tema_lube

se většinou vztahovali ke konkrétnímu teritoriu, byly tedy pouze regionálního charakteru. V poslední řadě se v holocaustu skrývala značná a promyšlená totalita režimu¹⁰.

1.4. Holocaust

Pro začátek si vypůjčíme jednu definici, která se k tomuto pojmu váže a říká, že:

*„Holocausty byly, jsou a budou. Jde o promyšlené, technicky zajištěné, ideově zdůvodněné masové vraždy miliónů nevinných lidí po celém světě. Jak je možné, že se normální, slušní, milí lidé, muži i ženy stanou vrahy a bez výčitek svědomí se účastní vraždění desítek tisíc nevinných obětí. Je to k neuvěření, ale nelze vyloučit, že v některých situacích se takovým vrahem může stát kdokoliv.“*¹¹

Je nutné říci, že pojem holocaust zde neexistoval vždy. A i když tímto termínem pojmenováváme historické události od počátku, samotný pojem holocaust vznikl až mnohem později, než dané události vůbec proběhly, konkrétně tedy v 80. letech. V roce 1979, kdy se pojem dostal do povědomí evropského obyvatelstva díky stejnojmennému filmu, začali na něj lidé brát určitý zřetel. Nutno také říci, že lidé měli stále tento pojem spojený spíše s filmem nežli s historickou událostí. Pro holocaust jako takový existovaly dříve různé jiné názvy, které vytvořili jednotliví aktéři historických událostí i široká veřejnost. Velice známé označení pro holocaust pochází z úst Adolfa Hitlera, který holocaust nazýval jako „Konečné řešení židovské otázky“ či *vyhlazení židovské populace, vyhlazení židovského světa apod.*¹². Od té doby co se však pojem holocaust opravdu zavedl a vstoupil široké veřejnosti do povědomí, je běžně používán a můžeme dokonce říci, že neexistuje komplexnější, přesnější a lépe vystihující pojem než tento zavedený.

Slovo holocaust vychází z řečtiny a v překladu znamená zapálenou, či shořelou oběť. Jde o spojení řeckých slov „holos“, což znamená celý nebo také

¹⁰ Nový slovník cizích slov pro 21. století. 1. české vyd. Editor Matěj Barták, Jitka Vebrová, Renata Rychlá. Praha: Plot, 2008. 367 s. 250

¹¹ DUFFACK, Jim. s.12 Pravda o holocaustu: války bez bojiště. 1. české vyd. Praha: Naše vojsko, 2011, 278 s. s. 12

¹² BLODIG, Vojtěch. s.20 Terezín v "konečném řešení židovské otázky" 1941-1945: průvodce stálou expozicí Muzea ghety v Terezíně. Praha: Oswald, 2003. s.20

jedinec a „kaustos“, neboli spálený. V hebrejštině je pak užíváno slovo „šoa“, které je rozšířeno především mezi samotnými Židy. V přeneseném významu tedy můžeme říci, že holocaust označuje každou tragickou událost v dějinách, kdy lidé umírali zapálením či spálením. Tato práce je však zaměřená pouze na období druhé světové války. Známe také pojem pro romskou podobu holocaustu, Romové jej nazývají „porajmos“, což v překladu znamená něco jako spolčení se nebo zničení¹³.

Pokud tedy mluvíme o holocaustu, hovoříme konkrétně o nacistickém plánu na vyhlazení nejen Židů, ale také lidí, o kterých si nacisté mysleli, že jsou podřadnou rasou. Nelze však najít jednotnou definici. Co je však jisté, že válečný za holocaust je označován soubor hrůzných činů, které nemají v lidské civilizaci obdoby a je obecnou lidskou tragédií spíše než tragédií jednotlivců. Holocaust byl předem naplánovaný počin, za kterým stojí především Adolf Hitler který již ve svém díle *Mein Kampf* eliminaci Židů z Evropy naznačoval dávno před tím, než se tak skutečně stalo a k holocaustu došlo¹⁴. Jediné, co Hitlerovi v době dopsání *Mein Kampfu* bránilo tento plán ihned uskutečnit, byl fakt, že u moci tehdy ještě nebyl a nemohl tedy ovládat ani vysoké úředníky, ani širokou veřejnost. V momentě, kdy se moci chopil, začal své plány uskutečňovat a fanatizovat dav. Započala postupná právní a násilná diskvalifikace Židů skrze norimberské zákony či jednorázové akce, jakou byla např. Křišťálová noc. V roce 1941 pak započalo výše zmíněné konečné řešení židovské otázky, což znamenalo do roku 1945 smrt nejméně 6 miliónů lidí – majoritní skupinou v této statistice byli samozřejmě Židé. Tito lidé hromadně umírali za použití původně bojového plynu cyklonu B, který se ukázal jako nejúčinnější prostředek k usmrcování osob v plynových komorách¹⁵.

Holocaust je tedy jakási extrémní forma antisemitismu napříč celými světovými dějinami, což můžeme definovat také jako systematické a plánované, masové vyvražďování osob, které museli nosit viditelné označení „Žid“ (přitom Židy vůbec být nemuseli, pouze byli jakousi škodnou). Pachateli přitom byl nejen Hitler a nacistické Německo, ale také jeho spojenci v období druhé světové války.

¹³ MACHALOVÁ, Tatiana. s. 93 *Lidská práva proti rasismu*. Vyd. 1. Brno: Doplněk, 2001. s.93

¹⁴ MACHALOVÁ, Tatiana. *Lidská práva proti rasismu*. Vyd. 1. Brno: Doplněk, 2001. s. 60

¹⁵ Tamtéž. s. 71

Hitlerovou snahou bylo vymýtit veškeré židovské obyvatelstvo na jím ovládaných územích, neboť je dle jeho vlastních slov označoval za „podlidi“, anti – lidi, nelidské jedince a zařazoval je do kategorie nižších ras, kde byly také ostatní národnosti, které se znelíbily, či jiné společenské skupiny jako homosexuálové apod.¹⁶ Ti, kteří se tzv. skupiny nižší rasy nebo dokonce Židů zastávali, byli označováni za spojence Židů a zrádce nacistů a byl jim přiřazen název „bílí Židé“ a mělo být s nimi tedy zacházeno stejně jako se Židy. Např. slovník cizích slov pro 21. století říká o holocaustu:

„Pojem holocaust je definován jako úplná zkáza, záhuba, zničení, dále také jako systematické, státem provozované pronásledování a hromadné vyvražďování Židů, Romů, slovanských národů, homosexuálů a politických odpůrců režimu.“¹⁷

Co tedy stojí za holocaustem skutečně a jak mohla Evropa a všichni ti lidé toto dopustit? Holocaust můžeme nazvat jako tzv. kategoriální vraždu nebo spíše kategoriálními vraždami, které jsou v tomto případě součástí budování konkrétní rasové ideologie a říše obecně. Jde o nastolení řádu a vyhlazení „škodné“, která byla v tomto případě překážkou. Snahou Německa bylo tedy nastolit vlastní řád a harmonii a neváhalo k tomu použít ani těch nejodpornějších zbraní. Holocaust byl tolik úspěšný i proto, že síla lidského přesvědčení byla v tomto případě natolik velká, že předčila veškeré volání svědomí. Zakládá se to také na ideologii, že silnější jedinec přežije, tedy pokud a dokud se člověk cítí silný, potom vše, čeho se dopouští na slabších jedincích, je zapomenuto a svědomí to vnímá „lépe“¹⁸. Poté se spouští tzv. schizmo genetický řetězec, který pak způsobuje to, že na sílu je reagováno silou. O pojmu, který zmiňuji výše je v odborné literatuře uvedeno, že:

„Kategoriální vraždy jsou význačné tím, že jejich oběti, ať už dospělí muži, ženy, či děti, jsou vyhlazováni na základě jejich zařazení do určité kategorie. Tyto vraždy mohou být také chápány jako pravý opak boje, pravý opak střetnutí sil. Kategoriální vraždění se tedy vyznačují hlavně svou jednostranností a pasivností

¹⁶ BLODIG, Vojtěch. *Terezín „V konečném řešení židovské otázky“ 1941-1945: Průvodce stálou expozicí Muzea ghetta v Terezíně*. Praha: Oswald, 2003. s. 30

¹⁷ Nový slovník cizích slov pro 21. století. 1. české vyd. Editor Matěj Barták, Jitka Vebrová, Renata Rychlá. Praha: Plot, 2008. 367 s. s. 258

¹⁸ BAUMAN, Zigmunt. *Modernita a holocaust*. 2 vyd. Praha: SLON, 2010. s. 302

ze strany obětí, která je zajišťována pachateli. Dalším ze znaků kategoriální vraždy je snaha připravit oběti o jejich lidství.“¹⁹

I přesto, že v době, o které se v souvislosti s holocaustem bavíme, byla lidská kultura na svém vrcholu, stejně tak i mnohé světové vědecké úspěchy, civilizace byla taktéž na vrcholu a společnost jsme mohli již tehdy nazvat jako moderní a racionalizovanou, bylo dovoleno jedné ideologii vyniknout, zaslepit lidi a umožnit pak vyvraždit milióny obyvatel, a to vše navíc se souhlasem této „moderní“ společnosti. Toto poukazuje na fakt, že i v moderní, racionalizované a smýšlející společnosti se takovéto krutosti mohou dít beztrestně a stačí k tomu poměrně málo – jedna silná myšlenka a společný cíl několika málo jedinců na začátku. Pokud se nad tím zamyslíme hlouběji, jde o odstrašující příklad toho, jakým směrem se společnost může ubírat a stačí k tomu jen počáteční náznak separace. Je tedy nutné vzít na vědomí, že musí být uskutečněny právě takové kroky, které zamezí oné separaci společnosti. Nelze dojít do bodu, kdy ve společnosti bude dvojí měřítko na jednotlivce nebo skupiny. Je nutné morálně pozvedat jedince tak, aby se nestali oběťmi nějakých ideologií a aby dokázali naopak sami kriticky myslet²⁰.

1.5. Šoa

Slovo Šoa neboli shoah je hebrejského původu a v hebrejštině je synonymem slova holocaust. Ovšem v židovské komunitě se holocaust nepoužívá, i když má představovat plameny v krematoriích. Je to dáno faktem, že holocaust v řeckém překladu znamená zapálená oběť, ovšem v důkladném překladu spíše jako „oběť k Boží poctě“. Kvůli tomuto výkladu však samozřejmě Židé přistupují s odstupem a proto hlavně používají slovo šoa, i když obecný význam je v podstatě stejný.²¹

S tímto souvisí i den připomínky obětí holocaustu. Židé tento den označují jako „Jom ha-šoa ve ha-gvura“ a v překladu jde o „Den památky obětí šoa a hrdinství“. Takže nejde jen o den památky obětí holocaustu, ale jak je Židy zdůrazňováno, tak i o památku boje proti nacistům a památku padlým hrdinům. Jedno je jisté, holocaust

¹⁹ Tamtéž, s. 302

²⁰ DUFFACK, Jim. Pravda o holocaustu: války bez bojiště. 1. české vyd. Praha, Naše Vojsko, 2011, 278 s. s. 101

²¹ *Holocaust / Šoa* [online]. www.annefrankguide.net [cit. 2018-02-01]. Dostupné z: <http://www.annefrankguide.net/cs-CZ/bronnenbank.asp?oid=2813>

je sice obecně rozšířený pojem, který je používán na celém světě, ovšem o pojmu šoa a důvodu jeho používání není veřejnost v podstatě vůbec informovaná.²²

II. PROJEVY HOLOCAUSTU

Plán na tzv. konečné řešení židovské otázky byl schválen na konferenci ve Wannsee v roce 1942 na tajné poradě. Jisté je, že než byl onen plán schválen, předcházelo mu mnoho let nátlaku, přemlouvání, vydírání a diskriminace židovské skupiny obyvatel. To, kdy se onen jev začal ve společnosti objevovat, a Židé začali být utlačovanou menšinou, můžeme definovat zcela přesně, neboť to bylo s příchodem nacistů a se vznikem nacistického Německa, konkrétně v roce 1933. Josef Goebbels, jakožto blízký přítel Hitlera a jeho pravá ruka, ale také vysoce postavený důstojník nacistů se ve svých spisech zmiňuje o proslovu Hitlera, který pronesl dne 12. 12. 1941 před nejvyššími představiteli Národně socialistické německé dělnické strany²³ a kde zmiňuje, že na vyhlazení Židů je právě čas, neboť již v roce 1939, kdy hrozilo vypuknutí války, se o nutnosti tohoto kroku zmiňoval.

„Chci dnes opět být prorokem: Pokud by se mezinárodnímu finančnímu židovstvu uvnitř Evropy i mimo ni podařilo uvrhnout národy ještě jednou do světové války, potom výsledkem nebude bolševizace Země, a tím vítězství židovstva, nýbrž zničení židovské rasy v Evropě“²⁴.

A opravdu, vzhledem k dalším politickým událostem ve světě, jako byl útok na Pearl Harbor, vyhlášení válečného konfliktu mezi Japonskem a USA, i Hitler vyhlásil válku USA a rozhodl se k splnění svého slibu, který da představitelům NSDAP. Opět však není zcela jisté, zda to byl opravdu Hitler, kdo vydal poslední a finální rozkaz, avšak jeví se to jako nejpravděpodobnější varianta. Toto poslední slovo je v odborné literatuře nazýváno také jako „Vůdcovo přání“, tedy schválení genocidy a hromadné vyvraždění lidí a skupin, které dle něj představovaly nebezpečí pro ideologii a stát. Oficiálně bylo pak zahájeno plnění tohoto plánu 20.

²² Jom ha-šoa [online]. www.nasinebocizi.cz, 2013 [cit. 2018-02-01]. Dostupné z: <http://www.nasinebocizi.cz/nezarazene/jom-ha-soa/>

²³ MACHALOVÁ, Tatiana. *Lidská práva proti rasismu*. Vyd. 1. Brno: Doplněk, 2001. s. 62

²⁴ GOLDHAGEN, Daniel. J. Hitlerovi ochotní katani. Praha: Lidové noviny, 1997. s. 146

ledna 1942 na výše zmiňované konferenci v Berlíně. Nutno říci, že v této době již byly tisíce tzv. nepřátel odvečeny, odsunuty nebo povražďeny²⁵

Pokud se zaměříme na území tehdejší střední Evropy, která byla v té době ovládána výhradně nacisty a Třetí říší, nacházelo se zde mnoho koncentračních táborů různého zaměření, druhu a velikosti. Existovalo také mnoho pobočných a podřadných táborů, které často sloužily pouze jako sběrnice, či ke třídění vězňů. Pokud se zaměříme na samotnou definici - koncentrační tábor - značí ohraničené teritorium, do kterého byli lidé odesíláni po tisících k otrockým pracím. Účelem pak bylo většinou vyhladit tyto lidi a upracovat je k smrti. Práce zde byla velice těžká a podmínky nelidské. Běžnými činnostmi, které museli vězni vykonávat, byly těžba nerostných surovin, práce v továrnách, stavební práce pro nacisty, později také pálení svých spoluvězňů, kopání hrobů, šití oblečení a dek z lidských vlasů apod. Pracovní doba zde byla nekonečně dlouhá, představovala většinu dne a čas na odpočinek nebyl žádný. Byla zde běžná vysoká úmrtnost hlavně z důvodu pracovního vyčerpání, šíření nemocí jako nedostatečné hygieny, nelidského zacházení a nekonečného pracovního záprahu. Je také nutné zmínit, že koncentrační tábory měly několik podob, z nichž každá měla svou funkci. Existovaly tzv. pracovní tábory, kde ústředním posláním byla opravdu práce vězňů pro říši. Zde však primárně nedocházelo k masovému vraždění, i když i tady byla vysoká úmrtnost vlivem nelidských podmínek a těžké práce. Vyhlazovací tábory, druhý typ koncentračních táborů, už sloužily opravdu k masovému vyhlazování vězňů. Většinou jim byla zadávána tak těžká práce, aby vedla k jejich rychlé likvidaci nebo byli přímo posíláni na smrt skrze plynové komory, kde byli vězni hromadně likvidováni původně bojovým plynem Cyklonem – B²⁶.

Dále existovaly tzv. tábory zadržovací či třídící, jakými byli např. Bergen – Belsen v Německu či tábor Terezín v České republice. Ty však nebyly tolik časté,

²⁵ Tamtéž. s. 27

²⁶ BLODIG, Vojtěch. *Terezín „V konečném řešení židovské otázky“ 1941-1945: Průvodce stálou expozicí Muzea ghety v Terezíně*. Praha: Oswald, 2003. s. 23

neboť sloužily pouze jako mezizastávka pro většinu vězňů, což proces značně prodlužovalo²⁷.

Pro účely této práce a lepší porozumění je nutné krátce přiblížit nejznámější z těchto táborů tak, aby bylo možné problematiku koncentračních táborů obecně lépe uchopit.

2.1. Koncentrační tábor Terezín

Co se týče koncentračního tábora Terezín, tak ten spadl do tzv. konečného řešení židovské otázky a bylo s ním od začátku také počítáno. Tento tábor existoval na obsazeném území Čechy Moravy, kde byli jednotlivci židovského, polského, romského, ruského a dalšího původu pronásledováni a následně deportováni právě tam. Zde bylo zřízeno nacisty tzv. ghetto, a jak už jsme podotýkali výše, Terezín byl pouze přestupní stanicí do doby, než byly vyhlazovací tábory na východě připraveny k přijetí těchto jedinců a samozřejmě k jejich likvidaci. Původně byli obyvatelé tábora ubytováni pouze v místních kasárnách, ale postupně po vystěhování místního obyvatelstva sloužily k ubytování také všechny civilní domy. Toto vystěhování proběhlo v roce 1942 a stovky lidí bylo násilně vyhnáno ze svých domovů. Terezín se postupně stával největším koncentračním táborem v České republice a začínalo přibývat vězňů, kteří zde v ghettech žili a ubývat prostoru, kde by žít mohli. Situace došla dokonce až tak daleko, že tábor byl mnohdy zcela přeplněný a lidé obývali každý volný kout – sklepy, skleníky, půdy, stodoly apod. Proudily zde tisícovky lidí z protektorátu, Německa, Polska, Rakouska, Dánska, Slovenska, Ruska, ale i Maďarska, zkrátka všichni, kteří představovali nějakým způsobem škodnou. Táborem prošlo asi 140 000 vězňů, z nichž asi 40 000 zemřelo vlivem hladu, nemocí, stresu nebo vyčerpání²⁸.

Tábor měla pod dohledem nacistická komandantura, která měla k ruce ještě tzv. vězeňskou samosprávu, tedy vybrané jedince – vězně, kteří se starali o vnitřní chod tábora. Tito vězni byli pod drobnohledem četníků protektorátu, kteří však z velké části sympatizovali s vězněnými a nezřídka se jim snažili pomoci. Tábor

²⁷ MACHALOVÁ, Tatiana. *Lidská práva proti rasismu*. Vyd. 1. Brno: Doplněk, 2001. s. 11

²⁸ BLODIG, Vojtěch. *Terezín „V konečném řešení židovské otázky“ 1941-1945: Průvodce stálou expozicí Muzea ghetta v Terezíně*. Praha: Oswald, 2003. s. 45

byl opředen mnoha pravidly, zákazy a příkazy, avšak takovou zvláštností je, že zde vězni vedli po dlouhou dobu celkem úspěšně kulturní život, neboť naoko měl Terezín působit jako kulisa k zastření pravdy o koncentračních táborech. Pro vězně bylo umění zcela zásadní, neboť se k němu mohli upnout a překonat tak bolest, strach a deprese způsobené pobytem na tak hrozném místě. Bylo zde dokonce, i když tentokrát už tajně vykonáváno vyučování dětí a dokonce měli i svého vychovatele. Vychovatelé a učitelé, kteří byli zvoleni, se snažili dětem dopřát aspoň malý střet s realitou a připravit je na to, co je čeká za zdmi tábora, tedy pokud se tam někdy dostanou²⁹.

Bohužel mnozí jedinci byli posíláni ze zdánlivě poklidného Terezína do nejstrašnějšího z koncentračních táborů, a to do polského tábora s názvem Osvětim – Birkenau. Z cca 90 000 vyslaných vězňů, kteří putovali z Terezína do Osvětimi, jich přežilo sotva 4 000. Z toho bylo pouhých 142 dětí a mladistvých. Reálná šance pro děti byla pouze to, pokud zůstaly po celou dobu v Terezíně a nebyly deportovány dále, neboť v dalších koncentračních a pracovních táborech většinou dlouhodobě neunesly nápor pracovního nasazení a týrání ze strany nacistů³⁰.

„Proč posílají pryč tyhle bezbranné lidi? Chtějí-li se zbavit nás, mladých, to ještě chápu, snad se nás bojí, nechtějí, aby se rodily další židovské děti. Ale čím jsou jim nebezpeční 18 tihle? Když již museli sem do Terezína, což to nestačí, nemohou je zde nechat v klidu zemřít? Vždyť vskutku nic jiného ty staré lidi nečeká.“³¹

²⁹ Tamtéž. s. 60

³⁰ DUFFACK, Jim. Pravda o holocaustu: války bez bojiště. 1. české vyd. Praha, Naše Vojsko, 2011, 278 s. s. 11

³¹ WEISSOVÁ, Helga. Deník 1938-1945 – Příběh dívky, která přežila holocaust. Praha: Jota, 2012. s. 87

2.2. Koncentrační tábor Mauthausen

Do tohoto rakouského koncentračního tábora byli první vězni dopraveni po tzv. anšlusu, což bylo v roce 1938. Šlo o jedince, kteří byli deportováni z koncentračního tábora Dachau, neboť v přilehlém kamenolomu byla nalezena velká úložiště žuly a dalších nerostů. Vězni byli také nuceni si tábor vlastně postavit a později museli pracovat v oněch přilehlých dolech, které byly zmíněny výše. Vězni také vyráběli materiál všeho druhu pro velké korporace tehdy patřící SS. Tento tábor byl založen primárně z politických a ideologických důvodů, neboť zde šlo o zcela jistě dlouhodobě stíhané vězně, ať už domnělé či skutečné. Šlo převážně o odpůrce politiky a ideologie nacistů. Tento tábor byla také jedním z mála, který byl zařazen do kategorie táborů třetího stupně, což v překladu znamenalo, že měl mít nejtvrďší vězeňské podmínky a taky zde podle toho byla zaznamenávána úmrtnost vězňů. Byla dokonce jedna z největších v táborech vůbec³².

Klíčový byl také rok 1944, neboť v tomto roce byly zrušeny a rozpuštěny pobočné tábory Mauthausenu a vězni byli doslova hnáni v pochodech smrti vstříc tento největší a nejbližší tábor. Tisícovky vězňů se po cestě zranily nebo dokonce zemřely, ale stále jich mnoho úspěšně dorazilo, což vedlo k totálnímu přeplnění tohoto tábora. Následně docházelo k ještě většímu šíření nemocí, rozšířil se také hladomor, neboť po příchodu dalších vězňů se stejné množství jídla muselo dělit mezi mnohem více lidí. Byly zde rozličné národnostní i náboženské skupiny jako Francouzi, Italové, občané tehdejšího SSSR, Španělé, Jugoslávci, Němci, Rakušané a celkově lze uvést, že záznamy poukazují na vězně až ze 40 různých zemí světa. Zemřelo zde tisíce vězňů na hlad, nemoci, ubití, smrtící injekce nebo tzv. koupele smrti. Jelikož Mauthausen neoplýval plynovými komorami, nacisté vymysleli mnohem zvrácenější plán a vytvořili několik mobilních plynových komor v podobě speciálních automobilů, které pendlovaly mezi jednotlivými tábory. Celkem v táboře zahynulo na 100 000 vězňů, z nichž asi polovina v posledních 4 měsících před osvobození přátelskými vojsky.³³

³² HRUBAN, Antonín. Mauthausen. 1. Vyd. Prostějov: Vydavatelský spolek v Prostějově, 1945. s.

³⁴

³³ Tamtéž. s. 98

„Vždyť tam, v tom pekle, když jsme odcházeli do práce časně ráno, jsme se denně vzájemně loučili a slibovali jsme si, že ten, kdo hrůzy nacismu a německého šílenství přežije, poví doma a celému světu, jakým způsobem se v Mauthausenu umíralo. A tento slib je nám svatou přísahou a životním závazkem těm tisícům jmen našich národních mučedníků, kteří v dobách, kdy Němci šli od vítězství k vítězství, kdy se poddajná a uštvaná srdce našich lidí hroutila, kdy každý odpor se zdál šílenstvím, vstoupili u vědomí následků do aktivního boje proti moci vrahů a znásilňovatelů světa. Láska k vlasti, láska k pravdě a láska k svobodě jim byla dražší, než rodina a život.“³⁴

2.3. Koncentrační tábor Dachau

Tento tábor byl vůbec prvním koncentračním táborem svého druhu a sloužil primárně pro politické vězně. Byl vystavěn na pozemku bývalého muničního skladu a přilehlé továrny a leží západně od Mnichova. Byl otevřen již roku 1933 a byl založen NSDAP Heinrichem Himmlerem. Tento tábor sloužil jako jakýsi prototyp, model, podle něhož byly vystavěny následně i další tábory po celé Evropě, ale i mimo ni. Táborem prošlo na 200 tisíc lidí, z nichž většina byli političtí vězni a dále pak kněží, řeholníci, homosexuálové a inteligence, která byla v té době nežádoucí. V táboře zemřelo na 30 tisíc jedinců a dalších 10 tisíc jich zahynulo v okolních pobočných táborech. Mezi hlavní příčiny, stejně jako v jiných táborech, patřil hlad, podvýživa, nemoci, kruté zacházení, tvrdý režim, ale také sebevraždy. Koncentrační tábor Dachau ještě společně s polskou Osvětímí tvoří jakýsi symbol koncentračních táborů obecně, a pokud se řekne koncentrační tábor, mnozí si představí právě jeden z nich popř. oba. Tábor byl osvobozen v roce 1945 americkými vojsky, kde v té době pobývalo asi ještě 30 000 přeživších. Táborem také prošlo mnoho známých osobností, z nichž nejbližší je nám asi Josef Čapek, jeden z dvojice spisovatelů, ilustrátorů a zároveň i bratří Čapků³⁵.

³⁴ HRUBAN, Antonín. Mauthausen. 1. Vyd. Prostějov: Vydavatelský spolek v Prostějově, 1945. s. 57

³⁵ GOLDHAGEN, Daniel. J. Hitlerovi ochotní katani. Praha: Lidové noviny, 1997. s. 39

2.4. Koncentrační tábor Osvětim

Právě tento tábor je pro mnohé po celém světě symbolem teroru, násilí, genocidy a holocaustu. Tento tábor vznikl na povel nacistů v roce 1940 na předměstí města Osvětim v Polsku. Polsko tehdy patřilo k Třetí říši, kterou ovládali nacisté stejně jako mnohá jiná území. Název města byl Němci změněn na německé Auschwitz, z čehož byl odvozen také název koncentračního tábora. Původně vznikl na popud Němců jako poněkud prostá náhrada věznic, které byly tehdy přeplněny Poláky, jež Němci hromadně zatýkali a zavírali. Kapacita byla tedy nedostačující a tak postavili tento koncentrační tábor. Později se z něj však vyvinulo něco mnohem horšího – největší koncentrační tábor všech dob. Auschwitz se dělil na několik částí Auschwitz I, což byla nejstarší a nejrozlehlejší část, která čítala až 20 000 vězňů. Tato část byla vystavěna z bývalých vojenských kasáren. Druhá část – Březinka pojala více než 90 000 vězňů a podmínky zde byly značně horší než ve výše zmiňované části. Jednalo se o část, která dokázala pojmout nejvíce vězňů i když na značně malém prostoru³⁶. Dále zde postupem času vzniklo asi 40 pod táborů, které nacistům sloužily pro různé účely od výroby zbraní po těžbu. Tento tábor znamenal zcela nový rozměr, neboť sloužil ve stejném čase a na stejném místě jako Mauthausen či Dachau a zároveň byl továrnou smrti stejně jako Treblinka či Belzec. Dodnes jsou známy také experimenty, které byly prováděny za zdmi Osvětimi. Šlo o nelidské zacházení a výsledky experimentů byly často pro testované jedince smrtelné. Nutno říci, že zřůdnost těchto experimentů byla potvrzena také tím, že ve většině případů zde figurovaly také děti.

III. ZPOCHYBŇOVÁNÍ HOLOCAUSTU

Na celém světě se stále děje i dělo mnoho genocid. Jen málo z nich je však mnohdy popíráno tak jak je popírán holocaust. Holocaust však nemůžeme považovat za „obyčejnou“ genocidu, byť všechny činy této povahy jsou velice závažné a je nutné je řešit, avšak holocaust je událostí zcela hrůznou, která tvoří jakýsi pomyslný mezník v dějinách světa i Evropy. Mnoho lidí tvrdí, že holocaust

³⁶ Nový slovník cizích slov pro 21. století. 1. české vyd. Editor Matěj Barták, Jitka Vebrová, Renata Rychlá. Praha: Plot, 2008. 367 s. 56

je pouze momentálním selháním skupiny lidí, kteří v té době byli u moci, lidí, kteří s tím mohli něco udělat, pouhou událostí, která vybočila z civilizované společnosti, která se jí zcela vymyká. Avšak všechny tyto definice zní poněkud banálně oproti tomu, čím holocaust opravdu je a kolik lidských životů zmařil. Dle literatury však není holocaust popřením modernity dané doby, právě naopak on je jejím vrcholem. A zde pozorného člověka napadne, že pokud bylo vrcholným vyústěním modernity takovéto jednání a konání, může se to klidně stát nám, neboť teď žijeme v době, která je vrcholem modernity taktéž. Bez modernity by holocaust totiž nebyl možný³⁷.

„Ti, kdo popírají holocaust, pak ve svém důsledku popírají vrchol modernity a to, co přichází po něm. Odmítají pluralitní společnost s jejími základními principy, jakými jsou rovnost, dodržování lidských práv apod.“³⁸.

V žádné definici holocaustu není možné popsat všechny charakteristické prvky této události, avšak můžeme vytyčit pár z nich. Tedy holocaust byl jakýsi organizovaný proces, jehož cílem bylo vyhlazení židovského, polského, romského, homosexuálního, ruského, ale i jiného obyvatelstva, které bylo označeno pomyslnou nálepkou „škodná“. Dále zemřelo asi 6 miliónů lidí během válečného období. Šlo o jakýsi zřejmý zájem na likvidaci židovského ale i nežidovského nepohodlného obyvatelstva, což bylo podloženo nacistickou ideologií³⁹.

Popírání holocaustu zjednodušeně tedy znamená popírání těchto výše zmíněných, ale i dalších skutečností. Ti, kdo ony skutečnosti striktně odmítají a popírají, se sami nazývají revizionisté. Mnozí akademici a vzdělaní lidé toto označení odmítají a označují je hanlivě popírači. Některé literatury pak tyto skupiny lidí označují jako negationisty⁴⁰. Revizionisté jsou skupinou, která se ovšem objevila ještě před druhou světovou válkou. *„Poprvé byli jako revizionisti označeni kolem roku 1875 umírnění němečtí socialisté, kteří nesouhlasili s*

³⁷ GOLDHAGEN, Daniel. J. Hitlerovi ochotní katani. Praha: Lidové noviny, 1997. s. 21

³⁸ BAUMAN, Zygmund. *Modernita a holocaust*. Praha: Sociologické nakladatelství, 2003. Post. s. 46

³⁹ Tamtéž. s. 61

⁴⁰ BAUMAN, Zygmund. *Modernita a holocaust*. Praha: Sociologické nakladatelství, 2003. Post. s. 29

*marxistickou doktrínou o nutnosti proletářské revoluce.*⁴¹ Ty můžeme označit spíše za zastánce kapitalistického zřízení, takže se v té době ještě nejednalo o revizi historických událostí a nešlo ani o označení Židovské populace za iniciátory různých světových katastrof apod. Druhá vlna revizionistů se objevila krátce po první světové válce a souvislosti s Versailleskou smlouvou, kterou byla oficiálně zakončena mírová jednání na Pařížské mírové konferenci a byla jí ukončena první světová válka. Tento dokument navíc samozřejmě obsahoval veškeré informace ohledně viny Německa na rozpoutání první světové války, poválečné reparace a další požadavky vítězů války. Německý národ vnímal podmínky této smlouvy za nespravedlivé a silně omezující. V návaznosti na tyto události začali být publikovány různé dokumenty, které zpochybňovaly jednoznačnou vinu a snažili se Německo označit za spoluviníka a nikoli hlavního viníka války. Tyto názory a myšlenkové a směry se velmi rychle rozšířily hlavně do USA, kde získaly poměrně velký počet stoupenců a hlavně v řadách historiků. USA byly ovlivněné především tím, že obyvatelé nesouhlasili s vměšováním se do první světové války a vinili vládu a především prezidenta Woodrowa Wilsona, že uvrhli zemi do války na jiném kontinentu a tím vznikly velké nejenom materiální ztráty. Je to dáno hlavně tím, že se USA do jiných konfliktů zatím nevměšovali. Revizionisté se ovšem stále opírali o jiná fakta, než obviňovat světovou Židovskou obec z konspirací a ovlivňování světového dění. Samozřejmě zde již vzniklo pár podobných názorů a verbálních útoků na Židy, ovšem stále se jednalo o ojedinělé případy a historici se hlavně opírali o hledání důkazů, že Německo nebylo hlavním strůjcem války a prokazování vlivů zbrojařů na zapojení se do konfliktu. Poslední vlna historických revizionistů se objevila právě po druhé světové válce a již se týkala hlavně zpochybnění holocaustu, vině Německa na druhé světové válce a obvinění Židovské obce z ovlivňování světových událostí.

Po roce 1945 bylo do světa vysláno nespočetné množství materiálů pořízených v koncentračních táborech. Jednalo se jak o fotografie, filmové záběry a hlavně svědecké výpovědi přeživších. Tyto výpovědi nebyly pořízeny hned po osvobození táborů, ale s jistým odstupem několika týdnů. Důvod posunutí výsledků byl jednoduchý, tito lidé nebyly ihned schopni vypovídat kvůli jejich

⁴¹ BAŠÍKOVÁ, Jaroslava. *Popírání holocaustu ve Spojených státech amerických*. Praha, 2013. Bakalářská práce. Karlova univerzita v Praze. s. 13

zdravotnímu stavu, který byl ve všech případech žalostný a často jen malý krůček od smrti. Tehdejší generál a později i prezident USA Dwight D. Eisenhower byl v čele spojeneckých armád, které osvobozovali Evropu a samozřejmě i koncentrační a vyhlazovací tábory. Po konfrontaci s hrůzami v těchto táborech se D. Eisenhower rozhodl využít k nuceným pracím německé civilisty při odklizení těl a celkovému uklízení táborů. Díky tomuto kroku byli i normální lidé konfrontováni se všemi skutečnostmi a hrůzami, které se zde děly.

Civilní německé obyvatelstvo navíc po válce tvrdilo, že neměli tušení o tom co se děje v táborech smrti a vlastně vůbec nevěděli, že taková místa existují. Je jasné, že civilní obyvatelé celou pravdu nevěděli, protože propaganda tvrdila, že Židé a tzv. bílí židé budou z Evropy odsunuti na jiná místa, ovšem jisté tušení určitě měli. K tomuto pohledu měly přispět i různé propagandistické filmy z koncentračních táborů, kde byli uvěznění lidé zobrazováni jako spokojení obyvatelé, kterým nic nechybí a jen čekají na převoz do nových míst. O to více museli být překvapeni, když viděli skutečnou realitu. D. Eisenhower chtěl tímto způsobem zakořenit tyto vzpomínky v co největším počtu lidí. Z toho důvodu byli do táborů posláni i reportéři, aby zdokumentovali vše, co bylo možné a aby zprostředkovali pohled do celému světu a bylo tak uchováno co nejvíce vzpomínek. D. Eisenhower v jednom z nedokumentovaných rozhovorů navíc prohlásil, že se jednoho dne objeví lidé, kteří budou holocaust zpochybňovat, a proto je nad míru důležité, aby tyto důkazy, byly zaznamenány a nezpochybnitelné.

Jak nám ovšem historie již v několika případech ukázala, je možné události již proběhlé znovu otevírat a hledat nové skutečnosti, které se objevují v archivech různých států po celém světě. Jelikož mnohé dokumenty týkající se historie a především historie druhé světové války podléhají stále ještě utajení, budou další fakta odtajňována velmi pomalu a tak tomu bude i v dalších letech. Například nově odtajněné dokumenty CIA upozorňují na informace zpochybňující smrt Adolfa Hitlera, tak jak byla zatím prezentována a předkládají důkazy, které dokládají, že bylo skutečně umožněno Hitlerovi uniknout z Berlína a dokumentují jeho pohyb po světě. Je tedy jasné, že ještě nejsou veškeré otázky zodpovězené a budeme si muset na odpovědi ještě dlouho počkat. Ovšem všechny informace

týkající se holocaustu měly být odtajněny co nejdříve a hlavně v kompletním a necenzurovaném provedení. Jednak by společnost mohla udělat definitivní tečku za touto historií a především, aby již byly umlčeny hlasy revizionistů opírající se o zkreslené, nebo často zcela vymyšlené statistiky a rádobý historické dokumenty. Můžeme ale v poslední době vidět i snahy o zmírnění démonického pohledu na osobu Adolfa Hitlera. Příkladem může být komediální seriál „Muž hledá ženu“, kde je Adolf Hitler prezentován jako vtipný starý muž, který se raduje ze života a svým humorem baví svojí spokojenou rodinu a přátele, kteří jej obklopují. Takový pohled na jednoho z největších vrahů historie má za následek zkreslený pohled především mladé generace, která podobné seriály sleduje a tím je zásadním způsobem přerušován odkaz, který nám historikové celá desetiletí přináší a dokazují je zkoumáním historických faktů.

3.1. Co je nejčastěji zpochybňováno

Do dnešních dní se můžeme setkávat s mnoha názory zpochybňovačů na holocaust. Jde většinou o tvrzení, která jsou už několikrát vyvrácena, ovšem stále se s nimi setkáváme.

Můžeme se tedy setkat s těmito názory:

1. Řešení židovské otázky, spočívalo jediné ve shromažďování Židů na území, které bylo nazýváno Židovskou rezervací. Tento výrok poprvé prohlásil Maurice Berdeche v souvislosti s Norimberským procesem, aby zmínil odpovědnost nacistů za dění v koncentračních táborech.⁴²
2. Plynové komory sloužily především pro hubení vši z oblečení, nikoli pro hromadné vraždění. Takto se vyjadřoval například David Hoggan, když ve své knize *Mýtus 6 milionů*, kde zpochybňuje výpovědi očitých svědků o plynových komorách⁴³
3. Počet 6 milionů obětí holocaustu je nesmyslně nadsazený. S tímto tvrzením se můžeme setkat asi nejčastěji. Obvykle se zpochybňovači uchylují k číslům od 1 – 3 miliony obětí. Dále se nám snaží podsunout argumenty, které mají tato čísla co nejvíce snižovat v rámci různých chorob v táborech, které mezi sebou vězni šířili.

⁴² KRYL, Miroslav. *Rasismus, antisemitismus, holocaust*. Ústí nad Labem: Filozofická fakulta Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, 2011. s. 237

⁴³ HOGGAN, David. *Mýtus o šesti milionech*, Bodyart press 2016. s. 82

Vina na těchto obětech ovšem stále padá na nacisty, kteří s touto situací nic nedělali, ba naopak přispívali k ní špatnou hygienou, nekvalitním, nebo žádným jídlem a neřešení situace nemocných vězňů.⁴⁴

3.2. Jednotliví zpochybňovači holocaustu

Prvními zpochybňovači holocaustu byli hned po válce nacističtí vojáci, kteří věděli, že vraždění civilistů z rasových, politických a idealistických důvodů svět nemilosrdně odsoudí. Zpochybňovači holocaustu, neboli revizionisté jsou lidé zabývající se novým výzkumem v otázkách holocaustu. Tento výzkum probíhá většinou jednotlivci, kteří se obklopují skupinami lidí stejně smýšlejících. Často to jsou skupiny neonacistického směru „... měl Irwing spojení s neofašistickými a popíračskými kruhy, například s takzvaným Institutem pro historickou revizi v Kalifornii“⁴⁵. D. Irwing je jedním z největších popíračů holocaustu a není náhodou, že i ostatní z těchto popíračů se do těchto a jimi podobných skupin zařazují a jsou jimi podporováni. Ačkoli se podobní lidé striktně distancují z nenávisti vůči určitým skupinám lidí, jejich nevraživost z textů vyloženě dýchá „...skutečné křesťanské tradice vzývané všemi Evropany, udržují střežené nepřátelství a nezbytnou ochranu proti Židům.“⁴⁶. Otázkou ovšem zůstává, jaké jsou skutečné důvody těchto „historiků“ k vydávání publikací, které holocaust zpochybňují. Pro jistou skupinu to jsou jistě osobní důvody, jako jistě pochybnosti o historických událostech. Naprostá většina však publikuje podobné práce za účelem svého zviditelnění a zajisté taky pro politické cíle. „... úzce spojené s neofašistickými, ultrapravicovými a antisemitistickými politickými extremisty v Evropě a Spojených státech.“⁴⁷. Je zajímavé, že i když jsou tato obvinění často zpochybňována, při soudním procesu Lipstadtová vs. Irwing byly veškeré její argumenty soudem uznané na základě skutečného zkoumání a byly uznané i právním zástupcem D. Irwinga Richardem Ramptonem.

3.2.1. David John Cawdel Irwing

David Irwing je Britský historik – samouk, který vydává knihy zabývající se především poválečnými tématy. Svoji kariéru samozvaného historika započal již

⁴⁴ Tamtéž. s. 87

⁴⁵ EVANS, Richard J. Lži o Hitlerovi. Praha, Nakladatelství Slovart 2011. s. 12

⁴⁶ HOOGAN, David. Mýtus o šesti milionech. Bodyart press 2016. s. 8

⁴⁷ EVANS, Richard J. Lži o Hitlerovi. Praha, Nakladatelství Slovart 2011. s. 8

v roce 1945 knihou „Zničení Drážďan“, kterou napsal ve svých 25 letech. Následovali další desítky knih, které se svým tématem věnovaly především Třetí říši, historii Německa a poválečným Německem. Jeho knihy byly vždy velmi kontroverzní. Mnohé z nich můžeme označit za velmi úspěšné s bouřlivými ohlasy. Je důležité upozornit, proč Irwinga označuji jako historika – samouka. Pan Irwing totiž nemá žádné vysokoškolské vzdělání v oboru historie a ani žádné jiné kromě středoškolského. „*Dokonce neměl ani univerzitní titul. Studoval přírodní vědy na Londýnské univerzitě, ale studia nikdy nedokončil*“⁴⁸. Irwing se i přes tento fakt považuje za renomovaného historika a to i přes to, že historie nebyla při jeho studiích silnou stránkou a svoji odbornost dokazuje srovnáním se s řeckými a římskými filozofy a historiky, kteří žili na začátku našeho letopočtu. „*Byl Plinius historikem, nebo ne? Byl Tacitus? Měl snad univerzitní titul?..., ... Nazýváme je historiky, protože sepsali historii, která vešla do dějin jako obecně uznaná a pravdivá.*“⁴⁹. Nemůžeme tedy říct, že se v případě Irwinga můžeme opřít o skutečný výzkum. „*Navíc, nejspíš proto, že sám takovým výcvikem neprošel, si Irwing zřejmě neuvědomoval, že vzdělání profesionálního historika v Německu, Británii, Spojených státech apod. je založeno na doktorské disertaci, v níž musí student prokázat, že si osvojili veškeré nezbytné techniky archivního bádání a historického zkoumání původních dokumentů.*“⁵⁰. Ovšem sympatizanti budou odporovat „*Po vzdělání na Londýnské univerzitě strávil rok v ocelárně v Německu ...*“⁵¹. Takže jsme mylně a dosti fádne konfrontování s tvrzením, že vysokoškolské vzdělání má. Irwing je navíc představován jako významný objevitel nových dokumentů ze soukromých zdrojů a deníků. Často jsou navíc označovány za senzační nové objevy. „*Irwing samozřejmě objevil nové historické dokumenty a získal nové důkazy, například tím, že výslech žijící očitě svědky doby.*“⁵². Takové zkoumání a bádání je však běžným pro většinu historiků. Po válce chodily do německých, amerických i londýnských archivů zástupy historiků, kteří zkoumali stohy zabavených dokumentů a filmů. Irwing sám se i tak, považuje za jediného opravdového historika, který se zabývá „skutečnou“ historií holocaustu. Sebestřednost patří k jeho skutečně silným stránkám a nepřijímá v podstatě žádné

⁴⁸ EVANS, Richard J. Lži o Hitlerovi. Praha, Nakladatelství Slovart 2011. s. 11

⁴⁹ Tamtéž. s. 11

⁵⁰ Tamtéž. s. 22

⁵¹ Tamtéž. s. 13

⁵² Tamtéž. s. 23

kritické recenze na svoji osobu. Historik Richard Evans u soudu prohlásil „*Nebyl jsem připraven na tak strnou hloubku duplicity, na jeho četné omyly... a na takové nechvalně známe chyby, ... které nejsou náhodné.*“⁵³. Na podobnou kritiku Irwing obecně reaguje velmi dramaticky a požaduje stažení podobných argumentů. Irwing se navíc velmi horlivě snaží zpochybňovat veškeré relevantní argumenty mířící proti jeho osobě. Jeho obvyklou zbraní proti těmto argumentům jsou soudní procesy. Ve většině procesů je Irwing žalován za zpochybňování holocaustu, urážku a další podobné excesy. Jedním z nejvýznamnějších je proces s D. Lipstadtovou. Zajímavé je, že jak by čtenář čekal, Irwing zde nefiguruje jako osoba žalovaná ba naopak. Lipstadtová byla Irwingem žalována za urážku na cti jedním z jejích prohlášení „*v jistém smyslu se zdá, že Irwing na sebe přebírá poslání Hitlerova dědice.*“⁵⁴. Díky veškerým faktům, která byla prezentována při tomto soudním procesu si Lipstadtová velmi důstojně obhájila svůj výzkum i tvrzení, která na adresu Irwinga publikovala a celý soudní proces vyhrála.

Irwingova soudní prohra ho ovšem příliš nepoškodila, tedy alespoň na úrovni neodborné veřejnosti. Stal se v podstatě vítězem, protože došlo především k obrovské medializaci celého tématu i mezi laickou veřejností, která se o podobném tématu dosud nedozvěděla. Hlavní zbraní tedy byla medializace, která Irwingovi přinesla velké množství dalších příznivců a obdivovatelů, kteří jej podporovali a podporují jeho tvrzení do dnes. Dokonce byl natočen i film pojednávající o tomto případu.

3.2.2 David Leslie Hoggan

Americký profesor a historik, který získal doktorský titul na Harvardské univerzitě. Hoggan je autorem populární knihy „*Mýtus o šesti milionech*“, která vyšla v reedici v roce 2016. Zde už hovoříme o serióznějším historikovi, který se ve své disertaci zabýval Německo-polskými vztahy v období mezi 1938-1939. Dostal dokonce nabídku na rozšíření své dizertace související s finančním grantem. Ovšem po detailním zkoumání a neshodách ohledně některých citací byla nabídka stažena a publikace byla vydána až o 34 let později v roce 1989.

⁵³ LIPSTADT, Deborah E. *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irwingem*. Praha: Epoque, 2006. s. 268

⁵⁴ Tamtéž. s. 20

I Hoggan se snaží Hitlera představit jako muže, který je neprávem očerňován jako zrudná osoba, která během trvání války způsobila smrt několika milionů lidí a především Židů. „*Nikdy nebyl žádný platný důkaz, který by obecně podpořil toto obvinění a údaj o šesti milionech byl od samého začátku pouze hypotetický.*“⁵⁵. Židovskou obec prezentuje jako spikleneckou organizaci, která využila nacistické Německo k dosažení vlastních cílů a především k získání válečných reparací vůči Izraeli. Hoggan navíc opět zpochybňuje množství šesti milionů obětí a snaží se tento počet snižovat různými statistikami, které jsou opět nepodložené. Je velmi zajímavé, že historik s tímto vzděláním, které Hoggan má se upoutává k prezentování nic neříkajících čísel a jejich obhajobou opět způsobem velmi nedůvěryhodným. „*Aby bylo vyhlazeno šest milionů, by nutně popravit všechny Židy, kteří byli chyceni.*“⁵⁶. Hoggan tedy evidentně nepopírá zatčení takto velkého množství lidí a z historie víme, že Němečtí vojáci se snažili zbavit velkého množství lidí dříve, než byli deportováni do záchytných a později do koncentračních táborů. Velkou pozornost vzbuzuje odvážné zpochybňování plynových komor, které je celkově velkým tématem všech popíračů jak z řad jednotlivců, tak i organizací, do kterých se sdružují. V knize se mluví o přibližně 350 000 nejen Židů, kteří byli internováni v Osvětimi mezi lety 1940 – 1945 a byly zdokumentovány. Tento argument ovšem zcela podráždí esej z Jewish Virtual Library „... *Himler pověřil velitele táborů, aby zničili záznamy krematoria a další důkazy hromadného ničení lidských životů. Byl obzvlášť obezřetný na Židy, kteří jsou stále naživu, a kteří mohou svědčit o svých zkušenostech z táborů. V dubnu 1945 podepsal oficiální rozkaz (který stále existuje ve vlastním rukopisu), že tábory nebudou odevzdány a žádný vězeň nepadne do rukou nepřátel živý.*“⁵⁷. Z tohoto je jasné a připouští to většina historiků, že většina veškerých dokumentů, která dokazovala skutečné počty usmrcených lidí, byla zničena ještě před příchodem spojeneckých vojsk. Pokud je nám tedy předkládána historka o neexistenci podobných dokumentů musíme jí opravdu přijmout, ale jde o fakt, že Nacisté byly pověstní dokumentací úplně všeho a všech, což je vlastnost

⁵⁵ HOOGAN, David. Mýtus o šesti milionech. Bodyart press 2016. s. 20

⁵⁶ Tamtéž. s. 22

⁵⁷ Holocaust Denial: A Brief History [online]. Jewish Virtual Library, 2018 [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: <http://www.jewishvirtuallibrary.org/a-brief-history-of-holocaust-denial>

s Německým národem pevně spjatá. Založení ohně a spálení archivu, který by byl v místnosti o výměře 100m čtverečních, nezabere delší dobu, než jeden den. Pokud bychom se bavili o pálení v krematoriu, kterých měli dostatek, můžeme se bavit o pouhých hodinách.

Zde se navíc setkáváme s tvrzením, že by bylo velmi složité, nebo dokonce nemožné přemístit takové množství Židů do koncentračních táborů. Můžeme ovšem namítnout, že válka trvala celých 6 let a Hitler byl u moci 12 let. Za tu dobu byl dostatek času na přesun udávaného množství lidí a není pochyb, že takových lidí mohlo být klidně ještě víc. Největší židovská komunita byla samozřejmě v Polsku a zde se jednalo o vnitrostátní transporty, kterých probíhaly desítky denně. Takže pokud bychom vzali v potaz, že byli vypraveny 2 transporty týdně po dobu 6 let a do každého transportu by se vešlo cca 5000 lidí, což je teoreticky možná, tak se dostaneme na počet 3 120 000 lidí během 6 let. V tom samozřejmě nepočítám všechny obyvatele, kteří byli zastřeleni, nebo jiným způsobem zabiti při samotném zatýkání a další tzv. pochody smrti atd.

3.2.3 Paul Rassinier

Paul Rassinier byl francouzský politický aktivista narozený v roce 1906 ve Francii. Vystudoval pedagogiku a vyučoval historii a geografii. Často je považován za skutečného otce popírání holocaustu a stal se velmi zajímavou postavou tohoto tématu. V období války se velmi aktivně účastnil komunistického odboje, který byl sice s Židy propojen, ale jen v rámci komunistické ideologie. Díky těmto aktivitám byl zatčen a poslán do koncentračního tábora Buchenwald a později Doda, jako politický vězeň. „v době války aktivně zapojen do komunistického odboje, což vedlo k jeho uvěznění.“⁵⁸. Revizionisté nám ovšem opět předkládají zcestné informace a vykreslují jeho obraz jako ochránce Židů. „Během druhé světové války spoluzaložil organizaci Libé-Nord, která pomáhala pašovat Židy z Německem okupované Francie do Švýcarska.“⁵⁹. Jelikož byl nežidovským

⁵⁸ SEDLÁČKOVÁ, Denisa. *Popírání holocaustu a jeho funkce ve společnosti*. Brno, 2007. s. 15.

⁵⁹ Paul Rassinier: www.revisionists.com [online]. [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: <http://www.revisionists.com/revisionists/rassinier.html>

vězném, dostávalo se mu relativně dobrého zacházení ze strany dozorců a lehké práci na ošetrovně. Ovšem ze strany spoluvězňů byl velmi často napadán.

Rassinier své paměti a názory začal aktivně prosazovat zhruba dva roky po válce, kdy se začali objevovat svědectví přeživších o hrůzách zažitých v koncentračních táborech. Je třeba upozornit, že Rasinier nebyl uvězněn v žádném vyhlazovacím, ale pouze koncentračním táboru v Německu a nikoli v Polsku. I přes to začal publikovat své vlastní paměti o zážitcích z táborů, které velmi bagatelizuje a snaží se je předložit bagatelizujícím tónem. Napsal celkem čtyři knihy s námětem právě druhé světové války a holocaustu.

Hlavním argumentem bylo opět popírání plynových komor, které je celkově hlavním tématem všech popíračů holocaustu, se kterými se setkáváme. *„Pokud jde o plynové komory, téměř nekonečný průvod falešných svědků a padělaných dokumentů, na které jsem během svého dlouhého bádání narazil, naznačují jen jednu věc: v žádném okamžiku se odpovědné úřady Třetí Říše neměli v úmyslu nařídit, nebo dokonce objednat vyhlazování Židů tímto či jiným způsobem“*⁶⁰. Takže se opět setkáváme s tvrzením, že není žádný důkaz o písemném rozkazu k plošnému vyhlazování židovské komunity a dalších skupin obyvatel pronásledovaných nacistickým Německem. Na adresu přeživších a svědků prohlásil, že mají tendenci lhát a přehánět, i když pro taková obvinění nemá důkazy a můžeme s jistotou pochybovat o důvodu, proč by svědci o holocaustu lhali.

Rassinier z počátku pouze pochyboval o vysokém počtu zavražděných lidí a zatím nijak nepopíral holocaust a dokonce nepopřel možnost existence plynových komor, čímž můžeme i definovat jeho první popíračskou fázi. Dále ovšem pokračoval již mnohem ostřeji. Snažil se tvrdit, že za holocaustem stojí jedinci, kteří v táborech pracovali, a holocaust byl produktem jejich vlastní iniciativy. Kruté jednání dozorců přisuzuje především jedincům z řad vězňů, čímž se snaží sejmout vinu z Německé vlády. *„Skutečně však Rassinier nabízí jen velmi málo důkazů pro svá tvrzení, zcela ignoruje všechny doklady, které by byly v rozporu s jeho tvrzeními a pokouší se vysvětlit tvrzení přeživších jako*

⁶⁰ Paul Rassinier: www.revisionists.com [online]. [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: <http://www.revisionists.com/revisionists/rassinier.html>

emocionální přehánění a svědectví válečných zločinců jako důsledek donucování.“⁶¹. Je tedy velmi smutné, že i uznávaný historik se nechal zaslepit svými antisemitistickými názory a nedokázal se nad ně povznést. Jen pro úplnost, většina z popíračů holocaustu se nechala inspirovat A. Hitlerem, který obviňuje veškeré židovstvo ze spiknutí a největších světových lží. „*Vždyť i jejich celá existence je vybudována na jedné obrovské lži, totiž že se jedná o náboženské bratrstvo, zatímco se to točí kolem jedné rasy*“⁶².

3.2.4. Adam Benjamin Bartoš

Adam B. Bartoš je zřejmě nejznámější český zpochybňovač holocaustu. Narodil se 15. 1. 1980 a vystudoval teologii na Misijní škole v Liberci. Z veřejného života jej můžeme znát jako politika a redaktora. Jako politicky činná osoba se angažoval jako předseda v politické straně NE Bruselu – Národní demokracie. S touto stranou se snažil uspět ve volbách do EP, ale neuspěl. Jako politický aktivista se podílí především na různých projevech proti migraci, kde celkem razantním způsobem vystupuje proti zastáncům migrace a přijímání uprchlíků. Právě díky těmto výrokům byl již několikrát zažalován pro různé trestné činy, zejména nenávistné výroky proti menšinám, zpochybňování genocidy, nenávist proti Židům, šíření nenávisti atd. Byl například zatčen při protestech na Václavském náměstí po vyzvání k popravě všech členů vlády.

Jeho bibliografie je poměrně široká. Napsal celkem 6 děl s různými tématy, které se až na jednu výjimku, věnují politickým tématům a především pak Židům. Jeho knihy jsou vesměs silně antisemitistické se silným rasovým podtextem. V obžalobě vůči jeho osobě a autorským dílům vrchní komisař uvedl. „*Úmyslně hanobil a podněcoval k nenávisti vůči jednotlivým osobám židovského národa, popřípadě židovského vyznání, i vůči židovskému národu jako celku a to tím způsobem, že ve svých veřejně publikovaných, mluvených i psaných projevech cíleně předstíral a propagoval negativní pohled na Židy, židovské instituce i*

⁶¹ Holocaust Denial: A Brief History [online]. Jewish Virtual Library, 2018 [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: <http://www.jewishvirtuallibrary.org/a-brief-history-of-holocaust-denial>

⁶² HITLER, Adolf. *Mein Kampf*. München: Zentralverlag der NSDAP, Franz Eher Nachf., 1939. s. 121

židovskou víru...“⁶³. Bartoš se nicméně neorientuje pouze na šíření nenávisti a již zmíněné trestné činy, ale samozřejmě i na zpochybňování holocaustu. Tyto myšlenky šířil převážně pomocí článků na internetu.

Bartoš takto vystupuje již řadu let a jeho původní díla jsou, jak již bylo uvedeno, čistě antisemitistické. Snažil se, stejně jako Hitler, sjednotit národ pod záminkou kolektivního nepřítele, za kterého byli označováni právě Židé. Tento přístup je ovšem již dávno překonaný a lidé jsou vůči němu slepí právě z důvodu, že tímto způsobem Hitler stmelil národ a pro celé Německo to znamenalo naprostou katastrofu. V dnešní době se tedy pan Bartoš spíše orientuje na aktuálnější téma, kterým je uprchlická krize a tím se snaží zviditelnit ve svém veřejném životě. Můžeme se zde tedy domnívat, že v rámci jeho práce jde především o zviditelnění v očích hlavně extremistické veřejnosti. Je ovšem nesporné, že v dnešní době se pole zájmu orientuje i na širokou veřejnost, která se tímto tématem začíná v posledních letech silně zaobírat. Jistě se tedy věnoval popírání holocaustu v rámci jistého osobního přesvědčení, ale po zjištění neaktuálnosti a nepopulárnosti tématu se jednoduše přeorientoval na témata jiná, takže jeho postoj k popírání holocaustu může chápat jako zcela účelové s minimální vypovídající hodnotou.

3.3. Soudní případy

Česká republika je jako většina států státem právním a veřejný život se řídí trestním právem, které je platné pro veškeré občany České republiky a vztahuje se i na veškeré cizí státní příslušníky, které se na jeho území zdržují. Konkrétní zákon, který se týká této bakalářské práce je 405/2000 Sb., dále už jen zákon 405. Tento zákon je definován jako „*Podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod*“⁶⁴.

⁶³ *Extremista Bartoš vydává protizidovské knihy a podněcuje nenávist, píše policie v obvinění* [online]. Praha: Lidovky.cz [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: https://www.lidovky.cz/extremista-bartos-vydava-protizidovske-knihy-a-podnecuje-nenavist-pise-policie-v-obvineni-ghx-/zpravy-domov.aspx?c=A160510_141427_ln_domov_jzl

⁶⁴ *Zákon č. 405/2000Sb.* [online]. Zákonyprolidi.cz, 2000 [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2000-405>

Tento předpis se stal cílem kritiky, která jej označuje jako zákon, který popírá Ústavu ČR a omezuje svobodu projevu. Samozřejmě, nejsilnější kritika zní ze skupin extremistických, které kvůli tomuto zákonu nemohou veřejně hlásat své názory. Tento zákon ovšem zakazuje podobné výroky pouze na veřejnosti, tzn., že kdekoliv v soukromí si kdokoliv může vyjadřovat, jakýkoliv názor chce. Celý problém omezení svobody projevu se tedy zúžil pouze na veřejné prohlašování. Každopádně tento „nový“ zákon vychází z původního zákona 140/1961 Sb. Tento zákon byl schválen za účelem ochrany společnosti, trestný čin vlastizrady, záškodnictví, sabotáž apod. Z toho jasně plyne, že tento zákon byl velmi zastaralý, obecný a pro účely nového století bylo třeba přijmout zákon mnohem komplexnější, který řeší aktuální společenské dění. Zákon 405 dále konkretizuje protiprávní jednání a projev, na jehož základě může být osobě při prokázání viny udělen trest, nás ovšem nevíce zajímá poslední paragraf § 261a, který říká *„Kdo veřejně popírá, zpochybňuje, schvaluje nebo se snaží ospravedlnit nacistické nebo komunistické genocidium nebo jiné zločiny nacistů nebo komunistů proti lidskosti, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta“*⁶⁵. Řada z odpůrců tohoto zákona se odvolává na tvrzení, že tento zákon odporuje právu na svobodu projevu, který je zakotven ve Všeobecné deklaraci lidských práv a svobod článek 19. *„Každý má právo na svobodu přesvědčení a projevu; toto právo nepřipouští, aby někdo trpěl újmu pro své přesvědčení, a zahrnuje právo vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky jakýmkoli prostředky a bez ohledu na hranice.“*⁶⁶. V tuto chvíli můžeme říci, že je zde opravdu jistý rozpor s Všeobecnou deklarací, ale zákon 405 se týká projevů na veřejných shromážděních, jako jsou demonstrace, veřejné projevy apod. Autor chce říci, že kdekoliv v soukromé skupině si stále můžeme prohlašovat co chceme a svoboda projevu porušena není. V tuto chvíli je ovšem důležité podotknout, že deklarace svobod obsahuje také článek 30, který říká: *„Nic v této deklaraci nemůže být vykládáno jako by dávalo kterémukoli státu, kterékoli skupině nebo osobě jakékoli právo vyvíjet činnost nebo dopouštět se činů, které by směřovaly k potlačení některého z práv nebo některé ze svobod v této deklaraci uvedených.“*⁶⁷. Pokud tedy budeme veřejně prohlašovat, že by veškeré podřadné rasy definované podle

⁶⁵ Všeobecná deklarace lidských práv. b.m.: Společnost pro lidská práva, 1968.

⁶⁶ Tamtéž.

⁶⁷ Tamtéž.

Norimberských zákonů měly být vyhlazeny ze zemského povrchu, jednak se dopouštíme porušení zákona 405/2000Sb. § 198a a navíc také již zmíněný článek 30 deklarace práv, který je v podstatě doplňujícím článkem k článkům předešlým. Je tedy vyloučeno, aby se zákon 405 snažili jistí aktivisté zpochybnit právě rozporem s deklarací práv.

Je ovšem nezbytné říci, co je v praktickém případě popírání holocaustu opravdu trestné a jaké konkrétní znaky musí tato tvrzení obsahovat.

1. za druhé světové války zahynulo významně méně Židů než uváděných 5 - 6 000 000
2. plynové komory nebyly určeny k popravám
3. za druhé světové války neexistovalo plánovité vraždění Židů
4. Adolf Hitler nevěděl o systematické genocidě Židů
5. neexistovaly vyhlazovací tábory jako specifická kategorie
6. protokol z konference ve Wannsee je zfalšovaný
7. německé úřady nepoužívaly kódová slova k zastírání masových poprav židů, typu konečné řešení židovské otázky apod.
8. holocaust je výmysl židovského spiknutí.⁶⁸

3.3.1 Tomio Okamura

Jako první případ bych uvedl konkrétně trestní oznámení na poslance Tomia Okamuru. Ten byl obviněn v roce 2014 politikem Šimonem Hellerem za své výroky ohledně pracovního tábora v Letech. Tomio Okamura prohlásil v rozhovoru pro Parlamentnilisty.cz 1. 8. 2014 že „*Byl tu pracovní tábor pro osoby, které se vyhýbaly řádné práci, včetně Čechů a Němců z protektorátu. Internováni nebyli na základě etnika, ale cikánského způsobu života, to znamená, že pracující Romové tu nebyli.*“⁶⁹. Tento výrok samozřejmě není v rozporu se zákonem 405, ale jeho další výrok již ano „*Oběti v táboře rozhodně nebyly obětmi jakéhokoli holocaustu.*“⁷⁰. Na základě tohoto zákona tedy došlo k trestnímu oznámení na základě zákona 405. V trestním oznámení navíc pan Heller

⁶⁸ *Popírání holocaustu* [online]. iuridictum.pecina.cz, 2014 [cit. 2018-02-01]. Dostupné z: https://iuridictum.pecina.cz/w/Pop%C3%ADr%C3%A1n%C3%AD_holocaustu

⁶⁹ *Trestní oznámení na Tomia Okamuru* [online]. Parlamentnilisty.cz, 2014 [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: <https://www.parlamentnilisty.cz/profilu/Simon-Heller-20897/clanek/Trestni-oznameni-na-Tomia-Okamuru-34291>

⁷⁰ Tamtéž.

odůvodnil své podání „*Dále není pravdou, že internace probíhala na základě jakéhokoliv způsobu života, ale na základě etnika a byla prokazatelně systematická. Proto oběti v romském táboře v Letech jsou součástí holocaustu, respektive “nacistického genocidia“, což pan poslanec Tomio Okamura výše popírá slovy: „Oběti v táboře rozhodně nebyly oběti jakéhokoli holocaustu.“ a porušuje tak zákon č. 405/2000 Sb. ...*“⁷¹. Žaloba byla ovšem neúspěšná a pan Okamura byl zbaven trestní odpovědnosti, protože je a byl držitelem poslanecké imunity.

3.3.2 Adam B. Bartoš

Bartoš je jedním z popíračů holocaustu v Čechách a pravidelně se unáhluje k prohlášením, která jsou v rozporu se zákonem a není výjimkou, že jsou na jeho osobu podávána trestní oznámení, nejčastěji v mezích zákona 405. Již v minulosti byl vyšetřován za podněcování k nenávisti, hanobení národa a schvalování genocidy na základě § 356 306/2009 Sb. Toho se dopustil v minulém roce u hrobu Anežky Hrušové. Jde sice o jiný zákon, než kterému se práce věnuje, ale opět se zde setkáváme s nenávistí vůči menšinám a v tomto případě konkrétně vůči Židům. U zmíněného hrobu v Polné zanechal nápis: „*Židovská otázka nebyla dosud uspokojivě vyřešena*“⁷². Tím Bartoš odkazoval na tzv. konečné řešení židovské otázky, což byl v podstatě plán na systematické vyvražďování Židů. Každopádně soud potrestal Bartoše roční podmínkou, ale v současné době jsou proti jeho osobě vedena i další obvinění. Můžeme s jistotou říci, že v rámci jeho veřejného života se s jeho podobnými excesy bude nadále setkávat. Šokující je, že se i tak objevuje v médiích a dokonce se stal tiskovým mluvčím prezidentského kandidáta Petra Hanniga, což může být považováno za velmi kontroverzní skutečnost a dává nám tušit, že i prezidentský kandidát může mít podobné antisemitistické názory.

3.3.3. Erik Sedláček

Pan Sedláček je v dobrém povědomí tajných služeb, které monitorují extremistické skupiny na našem území a vyhodnocují společenskou nebezpečnost těchto skupin. Je jedním z nejaktivnějších členů hnutí Národní Odpor, které je

⁷¹ Tamtéž.

⁷² *Soud s Adamem B. Bartošem protahuje čtení jeho novin. Dorazil i Hannig* [online]. Praha: zpravy.idnes.cz, 2018 [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: https://zpravy.idnes.cz/soud-adam-b-bartos-nenavistne-vyroky-antisemitismus-extremismus-1ci-/domaci.aspx?c=A180111_081153_domaci_bja

často označováno za nejnebezpečnější neonacistickou organizaci v Česku. Obecně pořádají řady protestů po celé ČR již řadu let a mají cca 800 členů. V roce 2007 se například snažil zorganizovat pochod pražským židovským městem v den připomínky křišťálové noci.⁷³ Jejich klasickým projevem národního cítění je organizování hlídek domobrany s cílem zamezit kriminalitě ve městech a můžeme je přirovnat k „hnědým košilím“, které vznikaly v Německu. Jejich členové se ovšem velmi často dostávají do konfliktu s běžnými obyvateli měst. I přes usvědčující dokumenty, které byly zabaveny policisty při domovní prohlídce, odmítl Sedláček u soudu vypovídat. Tyto dokumenty obžalobě stačily a soud na jejich základě poslal Sedláčka na tři roky do vězení. Odvolací soud ovšem rozhodnutí soudu nižší instance zrušil a Sedláčka osvobodil.

3.3.4. Libor Budík

I on je stejně jako pan Sedláček členem Národního Odporu a spolu vedli internetový časopis Poslední generace. Stejně jako Sedláček byl souzen za zveřejňování článku s antisemitistickou tematikou např. „Zemřelo jich skutečně 6 milionů?“, nebo "Koncentrace zla (úvaha o židovském národě)". Bohužel z těchto článků nemůžeme čerpat, abychom zjistili, v čem přesně spočívala skutková podstata, protože byly staženy a nejsou k nalezení. Tyto články byly publikovány mezi roky 2003 a 2004 kdy byl Budík se Sedláčkem šéfredaktory zmíněného časopisu. Budíka můžeme označit spíše jako příznivce Sedláčka, protože byl označen za jeho kamaráda, který se později distancoval od podobných antisemitistických vyjádření i u soudu. Jeho obhajoba spočívala v tvrzení, že „... žádnou nenávist k Židům necítí, jen citoval články jiných autorů, které našel na internetu“⁷⁴. Soud ovšem jeho obhajobu nepřijal a konstatoval „Články podle soudu obsahovaly nenávistná vyjádření vůči Židům a vyzývaly k jejich likvidaci, otevřeně zpochybňovaly holocaust.“⁷⁵. Na základě toho odůvodnění soud uložil trest 2 roky odnětí svobody. Tento trest byl později snížen odvolacím soudem na

⁷³ Neonacisté dostali roky vězení za vydávání rasistického časopisu [online]. zpravy.idnes.cz, 2008 [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: https://zpravy.idnes.cz/neonaciste-dostali-roky-vezeni-za-vydavani-rasistickeho-casopisu-10a-/krimi.aspx?c=A080925_135249_krimi_pei

⁷⁴ Neonacisté dostali roky vězení za vydávání rasistického časopisu [online]. zpravy.idnes.cz, 2008 [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: https://zpravy.idnes.cz/neonaciste-dostali-roky-vezeni-za-vydavani-rasistickeho-casopisu-10a-/krimi.aspx?c=A080925_135249_krimi_pei

⁷⁵ Tamtéž.

dva a půl roku podmíněně. Z úst sympatizantů Národního odporu a samozřejmě i jeho členů však můžeme slyšet hesla jako „policejní stát“ a podobně. Samozřejmě je zde opět argument, že jde o omezování svobody projevu, pokud nemůžeme veřejně hlásat své názory a stoupenci se odvolávají na listinu práv a svobod. Ta ovšem pamatuje i na hranice svobody projevu v článku 17. *„Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.“*⁷⁶.

IV. EMPIRICKÉ ŠETŘENÍ

V rámci bakalářské práce se autor chtěl dozvědět, jak se naše společnost staví ke zpochybňování holocaustu. Obecně víme, že existuje pohled, že co člověk, to názor a proto bylo velmi důležité zjistit, jaký bude pohled respondentů na výzkumné otázky, které pro ně byly připraveny. Autor se domnívá, že se jedná o téma velmi důležité, které v dnešní době vzbuzuje velké emoce a jistě si zasluhuje průzkum veřejného mínění

4.1. Příprava výzkumných otázek

Jednotlivé otázky budou prezentovány, tak jak byly předloženy respondentům a dál bude uvedeno kolik jsme k určité odpovědi dostali odpovědí a jaký je to procentuální podíl ve tvaru např. (8; 33%). Ještě je dobré podotknout, že byla u dotazníku vytvořena i diskuze, aby byly případně zaznamenány, další připomínky a bylo na ně možné reagovat, což bylo ve výsledku velmi důležité a průzkum se stal zajímavějším.

1. Jaké skupiny osob byly nacistickým Německem pronásledovány?

- a. Pouze Židé (12; 8,16%)
- b. Pouze Židé, Romové a Poláci (15; 10,2%)

⁷⁶ Všeobecná deklarace lidských práv. b.m.: Společnost pro lidská práva, 1968.

c. Židé, Romové, Poláci, Rusové a osoby s fyzicky a psychicky postižení (120; 81,63%)

První otázka má zjistit jaké jsou všeobecné znalosti respondentů. Otázka je brána jako jedna ze základních a obecně známých, dotazník tento předpoklad potvrdil. V diskuzi byla otevřena debata ohledně této otázky, že zde chybí další diskriminované skupiny jako homosexuálové a další národnosti. S tímto faktem naprosto souhlasím, ale zcela se netýká této práce a tak byl v dotazníku opomenut.

2. Víte co znamená pojem holocaust?

a. Systematické vyvražďování Židů (73; 49,66%)

b. Systematické vyvražďování osob, které nesplňovaly pravidla Norimberských zákonů (67; 45,58%)

c. Všechny válečné zločiny nacistického Německa (7; 4,76%)

Další z důležitých základních otázek. Holocaust je probírán již na základních školách, a tudíž autor očekával jako většinovou odpověď b. Zajímavým výsledkem je odpověď a., kde skoro 50% respondentů označilo za pronásledované pouze Židy. Tento výsledek poukazuje na neznalost celé problematiky respondenty.

3. Kde probíhalo pronásledování zmiňovaných osob?

a. V Německu a hlavně v Polsku (11, 7,48%)

b. Pouze v Německu (0, 0%)

c. Na všech okupovaných místech v Evropě (136, 92,52%)

U otázky č. 3 byl zaznamenán očekávaný výsledek. Respondenti evidentně velmi dobře vědí, jaký byl regionální rozsah holocaustu, ovšem v kontrastu s otázkou předchozí si stále spíše myslí, že zde byli pronásledováni pouze Židé.

4. Co jsou Norimberské zákony?

- a. Základní dokument, na jehož základě probíhala diskriminace a genocida (124, 84,35%)
- b. Soudní proces vedený vítězi války proti hlavním představitelům nacistického Německa (20, 13,61%)
- c. Dokument nutící německé obyvatelstvo po válce opustit území ČR (3, 2,04%)

Je třeba přiznat a je to jistě evidentní, že autor chtěl hlavně zjistit, jak moc byl respondent pozorný a dává si pozor na mírně podobnou terminologii. Šlo především o odpovědi a. a b. které mohly být terminologicky zaměněné.

5. Kdo byl hlavním iniciátorem holocaustu?

- a. Josef Mengele (1, 0,68%)
- b. Josef Goebbels (35, 23,81%)
- c. Adolf Hitler (111, 75,51%)

Otázka spíše doplňující. Pořadí odpovědí je úmyslně upraveno, aby byla možnost c. Adolf Hitler na posledním místě. Důvodem je, jestli ji v tomto pořadí označí většina respondentů. Je sice pravda, že hlavním iniciátorem holocaustu byl Adolf Hitler a tuto myšlenku prosazoval jak v projevech, tak i dříve v knize Mein Kampf, ovšem Goebbels byl ministrem propagandy a staral se právě o to, jak bude státní strategie holocaustu prezentována veřejnosti.

6. Setkali jste se někdy s popíráním holocaustu?

- a. Ano (56, 38,1%)
- b. Ne (91, 61,9%)

Velmi zajímavý výsledek, který nebyl nečekaný. Předběžný odhad byl, že k odpovědi ano se přihlásí přibližně 10% respondentů. Výsledek 38% je tedy překvapivý a naznačuje určitý vývoj společnosti.

7. Zákon 405/2000Sb. o popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidy řeší?

- a. Popírání holocaustu a jeho veřejné schvalování (21, 14,29%)
- b. Popírání, schvalování, nebo ospravedlňování nacistických, nebo komunistických zločinů proti lidskosti (82, 55,78%)
- c. Popírání, schvalování, nebo ospravedlňování zločinu genocidy (44, 29,93%)

Otázka 7 je pro respondenta spíše informativní. Cílem otázky je nenucenou formou informovat respondenta, kterého dotazník dle zvoleného tématu zaujal a pokud dotazovaný zákon nezná, tak mohl odhadnout co je předmětem daného zákona a popřípadě si jej později vyhledat.

8. Víte o soudním procesu na základě zákona č. 405/2000Sb.?

- a. Takový soudní proces v ČR nikdy neproběhl (41, 27,89%)
- b. Bylo vedeno již několik procesů (97, 65,99%)
- c. Byly vedeny již stovky procesů (9, 6,12%)

9. Víte o popíračích holocaustu v Čechách, nebo ve světě?

- a. Popírači holocaustu mají jen několik příznivců (19, 12,93%)
- b. Popírači holocaustu mají stovky příznivců po celém světě (52, 35,37%)
- c. Popírači mají tisíce příznivců po celém světě (76, 51,7%)

Otázka mapující všeobecný přehled o světovém vývoji holocaustu. Cílem otázky je zjistit pojem respondentů o stoupencích popíračů a určit přibližný počet.

10. Jaký je váš názor na popírání holocaustu?

- a. Holocaust byla jedna z největších tragédií v lidských dějinách a měla by být připomínána, tak aby na ní následující generace nezapomněly (120, 81,63%)
- b. Holocaust byla jistě temná stránka naší historie, ale musíme jít dál a stále se neohlížet do minulosti (27, 18,37%)
- c. Holocaust není nijak historicky doložen a celý jej zinscenovala židovská obec k prosazení svých zájmů (0,0%)

Autor chtěl touto otázkou zjistit obecný názor na popírání. Samozřejmě byla tato otázka použita jako poslední, aby si respondent mohl v průběhu dotazníku oživit nebo ujasnit své názory. Obecně bylo předpokládáno, že bude několik hlasů přiděleno i odpovědi c., ale to se podle výsledků nestalo v žádném případě. Na základě toho poznatku můžeme tvrdit, že v této konkrétní skupině není mnoho příznivců popíračů.

Je ovšem otázkou, jaké výsledky by byly u podobného dotazníku, pokud by byl šířen papírovou formou a v například 10x větším počtu respondentů. Od odpovědi c. některé respondenty odradil odkaz digitální stopy. Na stranu druhou autor očekával mnohem více odpovědí u možnosti b. z důvodu toho, že dnes není historie příliš oblíbeným předmětem. Ovšem více než 80% zvolilo odpověď a. a to je jistě pozitivní výsledek, protože z historie se musíme učit, jak jsme se již mnohokrát přesvědčili.

4.2. Realizace empirického šetření

Šetření bylo pořádáno v rámci elektronického dotazníku, který byl vypracováván po dobu 7 dní. Dotazník byl šířen elektronickou podobou po sociálních sítích a to především po sociální síti Facebook, Google.cz, email.seznam.cz, vyplnto.cz a po dalších nezjištěných platformách. Dotazník byl zobrazen celkem 197 uživatelů. Ovšem celkový počet dokončených dotazníků, tzn. všechny zodpovězené otázky byly 147, což je 74,6% úspěšnost. Šetření bylo omezeno, tak abychom získali pohled jen od určité skupiny lidí, která byla ohraničena věkem od 18 do 33 let, takže abychom získali informace od této úzké skupiny, která reflektuje skupinu obyvatel, ve které se autor obvykle pohybuje a jejíž pohled na tematiku byl požadován. Původní cíl oslovit alespoň 101

respondentů byl po 24 hodinách překročen a tudíž bylo rozhodnuto nechat jej zveřejněný ještě několik dní. Dotazník se skládal celkem z 10 otázek od základních, až po celkem těžké otázky týkající se českého právního řádu, u kterých autor požadoval spíše odhadovanou odpověď, protože nebylo očekáváno, že někdo z respondentů bude odborníkem na právo.

4.3. Interpretace výsledků empirického šetření

V rámci relativně krátké doby měl autor možnost získání celkem velkého vzorku respondentů a tím bylo dosaženo i kvalitních výsledků. V dotazníku není ani tak důležitá správnost odpovědí, ale právě zjišťování názorů a postojů vybrané cílové skupiny. Dotazník byl vytvořený tak, aby začínal obecnými otázkami a postupně gradoval do otázek složitějších a byl zakončen otázkou pro práci nejdůležitější.

Můžeme tedy konstatovat, že cílová skupina ve věku od 18 do 33 let je dobře informovaná o tom kdo byl pronásledován nacisty a kde probíhalo zmíněné pronásledování. Překvapujícím výsledkem ovšem je, koho se holocaust týká. Respondenti odpověděli ve skoro 50%, že se holocaust týkal pouze vyvražďování Židů. Faktem je, že v historii se moc často o účasti i jiných skupin mnoho neuvádělo. V posledních letech se tyto skutečnosti dostávají k veřejnosti spíše sporadicky a účast Romské komunity je známá hlavně z médií a to díky případu odkupu vepřína na místě pracovního tábora v Letech na Písecku. Respondenti se velmi dobře orientují v poválečných aktech a podle výsledků vědí, co bylo základním kamenem holocaustu a kdo byl jeho hlavním strůjcem a iniciátorem. O účasti fyzicky a psychicky postižených osob se už v podstatě vůbec nemluví, jsou ovšem zdokumentované případy, kdy byli právě tito lidé používáni jako testovací skupiny pro plynové komory.

ZÁVĚR

Cílem bakalářské práce bylo přiblížit problematiku zpochybňování holocaustu a možnosti právního postihu v České republice. Celá práce je koncipovaná do 4 kapitol, které mají čtenáři poskytnout komplexní vhled do tématu. Zároveň jde o poskytnutí kompletního nezaujatého pohledu, protože bakalářská práce se má tématu věnovat nezaujatě a věcně předkládat fakta.

Při náhledu do minulosti, můžeme říci, že zpochybňovači holocaustu postupem času vznikly ze skupin uznávaných vědců a historiků, kteří měli pochybnosti o okolnostech vzniku první světové války. Z důvodu složitého prokázání viny i jiným státům, než bylo Německo se mnozí revizionisté uchýlili k obviňování Židů za události v Evropě a ovlivňování geopolitického dění. K těmto obviněním se přidali i především Americké významné osobnosti, čím ještě více prohloubili nenávist vůči Židům co celém světě. Ovšem po skončení druhé světové války se většina historiků odklonila od tohoto směru, protože důkazy o holocaustu byly nezpochybnitelné a samotný výzkum je potvrdil.

Do dnešního historického revizionismu se ovšem výrazným způsobem zapsal hlavně antisemitismus, který je dnes už přímým společným jmenovatelem všech zpochybňovačů, kteří se historickou revizí zabývají a v jejich pracích je tento fakt velmi znát a často se jím vůbec netají. I tímto faktem velmi znehodnocují svůj výzkum. Nezřídka se u odborných prací setkáváme s manipulací a někdy dokonce falzifikací nalezených materiálů, tak aby odpovídaly závěrům, které revizionisté chtějí předložit. Z těchto důvodů nelze jejich výzkumy brát zcela vážně a je třeba na ně pohlížet kritickým pohledem.

Cílem výzkumu bylo zmapovat názory respondentů a zjistit všeobecné znalosti tématu. Zjištění, která z průzkumu vyplynula, jsou velmi zajímavá. Výsledky ukázaly, že respondenti přesně neví, co znamená pojem holocaust a koho se týkal. Naproti tomu ví, kdo byl nacisty pronásledován, což jsou dvě otázky úzce spolu související. Znepokojujícím výsledkem ovšem je, že více než třetina respondentů se setkala s popíráním holocaustu a zobrazuje to jistý posun společnosti. Je možné, že za několik let bude u podobné otázky i více než

polovina kladných odpovědí. Nakonec bylo zjištěno, že přes 80% dotázaných chce připomínat pomyslný odkaz holocaustu i nadále, aby nebylo zapomenuto na hrůzy, které se při něm staly.

Bakalářská práce přiblížila problematiku holocaustu, včetně jeho popíračů a možnosti jejich právního postihu. A také ukázala, že po 72 letech po válce se historické události překrucují z ideologických důvodů, což nemá nic společného se seriózním historickým bádáním. A rovněž popírači holocaustu svým přístupem neprovádějí historickou revizi, ale zpochybňují lidská práva a svobody, protože zneužívají faktu, že poslední svědci holocaustu pomalu vymírají.

SEZNAM POŽITÝCH ZDROJŮ

Seznam použitých českých zdrojů

BAŠÍKOVÁ, Jaroslava. Popírání holocaustu ve Spojených státech amerických. Praha, 2013. Bakalářská práce. Karlova univerzita v Praze. Vedoucí práce Hana Kubátová Ph.D.

BAUMAN, Zigmunt. Modernita a holocaust. 2. vyd. Praha: SLON, 2010. ISBN 978-80-7419-028-5

BAUMAN, Zygmunt. Modernita a holocaust. Praha: Sociologické nakladatelství, 2003. Post (Sociologické nakladatelství). ISBN 80-86429-23-7.

BLODIG, Vojtěch. *Terezín v "konečném řešení židovské otázky" 1941-1945: průvodce stálou expozicí Muzea ghetta v Terezíně*. Praha: Oswald, 2003. ISBN 80-85433-88-5.

DUFFACK, Jim. Pravda o holokaustu: války bez bojiště. 1. české vyd. Praha: Naše vojsko, 2011, 278 s. ISBN 978-80-206-1248-9.

EVANS, Richard J. Lži o Hitlerovi. Praha, Nakladatelství Slovart 2011. ISBN 987-80-7391-450-9

GOLDHAGEN, Daniel. J. Hitlerovi ochotní katani. Praha: Lidové noviny, 1997.

HITLER, Adolf. Mein Kampf. München: Zentralverlag der NSDAP, Franz Eher Nachf., 1939.

HOGGAN, David. Mýtus o šesti milionech, Bodyart press 2016. ISBN 987-80-87525-28-9

HRUBAN, Antonín. *Mauthausen*. 1. vyd. Prostějov: Vydavatelský spolek v Prostějově, 1945.

KRYL, Miroslav. *Rasismus, antisemitismus, holocaust*. Ústí nad Labem: Filozofická fakulta Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, 2011. ISBN 978-80-7414-389-2.

KURAS, Benjamin. *Jak zabít civilizaci*. Nové rozšířené vydání. Praha: Eminent, 2015. ISBN 978-80-7281-500-5.

LIPSTADT, Deborah E. *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem*. Praha: EPOCH, 2006. ISBN 80-87027-20-5.

MACHALOVÁ, Tatiana. *Lidská práva proti rasismu*. Vyd. 1. Brno: Doplněk, 2001. ISBN 80-7239-099-6.

Nový slovník cizích slov pro 21. století. 1. vyd. Editor Matěj Barták, Jitka Vebrová, Renata Rychlá. Praha: Plot, 2008, 367 s. ISBN 978-80-86523-89-7.

SEDLÁČKOVÁ, Denisa. *Popírání holocaustu a jeho funkce ve společnosti*. Brno, 2007. Bakalářská práce. Masarykova Univerzita. Vedoucí práce PhDr. Michal Vašečka, Ph.D.

Všeobecná deklarace lidských práv. b.m.: Společnost pro lidská práva, 1968.

WEISSOVÁ, Helga. *Deník 1938–1945 - Příběh dívky, která přežila holocaust*. Praha: Jota, 2012. ISBN 978-80-7217-965-7.

Seznam použitých českých internetových zdrojů

Extremista Bartoš vydává protizidovské knihy a podněcuje nenávist, píše policie v obvinění [online]. Praha: Lidovky.cz [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: https://www.lidovky.cz/extremista-bartos-vydava-protizidovske-knihy-a-podnecuje-nenavist-pise-policie-v-obvineni-ghx-/zpravy-domov.aspx?c=A160510_141427_ln_domov_jzl

Holocaust / Šoa [online]. www.annefrankguide.net [cit. 2018-02-01]. Dostupné z: <http://www.annefrankguide.net/cs-CZ/bronnenbank.asp?oid=2813>

Jom ha-šoa [online]. www.nasenebocizi.cz, 2013 [cit. 2018-02-01]. Dostupné z: <http://www.nasinebocizi.cz/nezarazene/jom-ha-soa/>

Neonacisté dostali roky vězení za vydávání rasistického časopisu [online]. zpravy.idnes.cz, 2008 [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: https://zpravy.idnes.cz/neonaciste-dostali-roky-vezeni-za-vydavani-rasistickeho-casopisu-10a-/krimi.aspx?c=A080925_135249_krimi_pei

Popírání holocaustu [online]. iuridictum.pecina.cz, 2014 [cit. 2018-02-01]. Dostupné z: https://iuridictum.pecina.cz/w/Pop%C3%ADr%C3%A1n%C3%AD_holocaustu

Pravicový anisemitismus už nehrozí. Levicový ano [online]. Česká pozice, 2014 [cit. 2018-01-31]. Dostupné z: http://ceskapozice.lidovky.cz/pravicovy-antisemitismus-uz-nehrozi-levicovy-ano-f80-/forum.aspx?c=A141003_124200_pozice-tema_lube

Soud s Adamem B. Bartošem protahuje čtení jeho novin. Dorazil i Hannig [online]. Praha: zpravy.idnes.cz, 2018 [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: https://zpravy.idnes.cz/soud-adam-b-bartos-nenavistne-vyroky-antisemitismus-extremismus-1ci-/domaci.aspx?c=A180111_081153_domaci_bja

Trestní oznámení na Tomia Okamuru [online]. Parlamentnílisty.cz, 2014 [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: <https://www.parlamentnilisty.cz/profily/Simon-Heller-20897/clanek/Trestni-oznameni-na-Tomia-Okamuru-34291>

Zákon č. 405/2000Sb. [online]. Zákonyprolidi.cz, 2000 [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2000-405>

Seznam použitých zahraničních internetových zdrojů

Holocaust Denial: A Brief History [online]. Jewish Virtual Library, 2018 [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: <http://www.jewishvirtuallibrary.org/a-brief-history-of-holocaust-denial>

Paul Rassinier: *www.revizionists.com* [online]. [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: <http://www.revisionists.com/revisionists/rassinier.html>

Umučení Krista v historické perspektivě: Kontroverzní film dorazil do českých kin [online]. *www.holocaust.cz*, 2011 [cit. 2018-01-31]. Dostupné z: <https://www.holocaust.cz/zdroje/clanky-z-ros-chodese/ros-chodes-2004/kveten-7/umuceni-krista-v-historicke-perspektive/>

Www.revizionists.com: David Irving [online]. 2006 [cit. 2018-01-24]. Dostupné z: <http://www.revisionists.com/revisionists/irving.html>

BIBLIOGRAFICKÉ ÚDAJE

Jméno autora: Luděk Drmla

Obor: Bezpečnostní studia

Forma studia: Kombinovaná studium

Název práce: Zpochybňování holocaustu

Rok: 2018

Počet stran: 40

Celkový počet stran příloh: 0

Počet titulů českých použitých zdrojů: 17

Počet titulů zahraničních použitých zdrojů: 0

Počet internetových zdrojů: 13

Vedoucí práce: Doc. Ing. Štefan Danics Ph.D.